

The book cover features a dark teal background with several golden gears of various sizes scattered across it. The title 'OD VSEHO TROCHU' is written in a stylized, golden font. The letter 'O' at the beginning is a gear. The 'S' in 'VSEHO' is a gear. The 'H' in 'VSEHO' is an hourglass. The 'O' at the end of 'VSEHO' is a ring. The 'R' in 'TROCHU' is a gear. The 'U' at the end of 'TROCHU' is a gear. The text is arranged in three lines: 'OD', 'VSEHO', and 'TROCHU'.

OD
VSEHO
TROCHU

2. Vydání

LUCIE ORTEGA

Lucie Ortega

OD VŠEHO TROCHU

2. vydání

OBSAH

NEZBYTNÁ OPATŘENÍ PRO UDRŽENÍ	
OPTIMÁLNÍHO VÝVOJE LIDSTVA	4
STOPAŘ	18
ET OMNIA VANITAS	53
TEHDY V BARCELONĚ	69
ANDĚLSKÁ KŘÍDLA	89
O AUTORCE	106
COPYRIGHT	107

Nezbytná opatření pro udržení optimálního vývoje lidstva

Rozlehlá vstupní hala zela krátce po poledni prázdnotou. Jedinou reprezentantkou víceméně inteligentních bytostí byla žena neurčitého věku, obehnaná masivní ohradou z plastu napodobujícího tmavé dřevo. Této ohradě se říkalo recepce a ať už zde byla proto, aby oné ženě poskytovala aspoň zdánlivé soukromí, či proto, aby jí zabránila v útěku, ten malý hnědý ostrůvek připadal každému návštěvníkovi nevyhnutelně jako zoufalý pokus architekta vzepřít se metalickému stíhomamu, jehož následky citelně poznamenaly celou halu.

Recepční však svému okolí věnovala pozornost jen velmi zřídka. Patřila k těm víceméně inteligentním bytostem, jež veškerou svou inteligenci, tedy tu část, vyjádřenou slovem *více*, pokládají na oltář své fyzické stránky ve snaze učinit z ní předmět všeobecného obdivu a zamaskovat tak ono *méně*. Této činnosti, kterou ve svém životním organizéru označila červenou poznámkou PRIORITA DNE, ráda věnovala maximum času, zvláště toho placeného. Jejím krédem bylo rčení jinak oblíbené mezi výrobci automobilů a kuchyňských elektrospotřebičů: *dokonalost v každém detailu*. Na obličeji nosila make-up v takovém množství, že by po opatrném sejmutí mohl nabýt

samostatné existence o struktuře ne nepodobné keramické škrabošce, a oční stíny se třpytkami vrhaly na stěny zářivá světélka, díky nimž recepce budila dojem soukromého planetária. Kdykoliv pak recepční zamrkala, prožil její mikrokosmos dva mohutné otřesy, které by se daly nazvat zemětřesením, kdyby mohl vesmír být na zemi.

Čas se objevil přímo uprostřed haly a zvědavě se rozhlédl, než majestátně vykročil k ženě za pultem. Nechtě osočovat její pracovní vytížení, které bylo vskutku do očí bijící, zůstal stát přímo před ní a zdvořile vyčkával. Recepční byla skutečně velmi zaneprázdněna a to svým dokonale prioritním způsobem. Právě totiž seděla s nohama nataženými na stůl vedle klávesnice luxusního počítače, jímž společnost ráda dělala dojem na klienty, a nepatrnými pohyby posilovala kotníky, přičemž si zálibně prohlížela linii svých nohou v silonkách s lycrou. Najednou postřehla, že jakási skvrna na Slunci zastihuje to, co by dle jejího názoru mělo být prohlášeno za mezinárodní kulturní dědictví, nebo možná za jeden z těch novodobých divů světa: ji. Rozladěně se zamračila a zvedla oči ke starci, jenž se s vlídným úsměvem hrozivě tyčil na opačné straně plastové hradby. Okamžitě jediným plynulým pohybem sundala nohy ze stolu, smetla i se lžičkou do koše kelímek od nízkotučného jogurtu, co měla k obědu, uklidila do šuplíku lak na nehty, rtěnku a tvářenku a nasadila půvabně inteligentní úsměv, na němž léta tvrdě pracovala. Vše se událo tak rychle, že i trénovaný pozorovatel by snadno podlehl dojmu, že recepční strávila v této poloze třeba i několik posledních dní, trpělivě vyčkávajíc dalšího příchozího, aby

jej zahrnula svou ubíjející ochotou. Evidentně šlo o pravidelně procvičovaný manévr.

„Přejete si?“ zašveholila.

„Mluvit s panem Leopoldem Mazancem, prosím,“ odvětil Čas pohotově.

„Ehm... máte zřejmě na mysli pana Mazáka,“ nadhodila nejistě recepční.

„Cože? Ach! Ano, ovšem. Má chyba,“ zasmál se Čas a pokýval hlavou. „Pan Mazák, to je on.“

Recepční se mimoděk pokusila upravit si účes vylakovaný do konzistence skelné vaty a zvážila tu neobvyklou žádost. Pan Mazák, vedoucí tajného projektu, o němž ona sama nevěděla víc, než že byl tajný, neměl nikdy návštěvy.

„Máte domluvenou schůzku?“ optala se uctivě, což nezakrylo pochybovačný podtón. Ve skutečnosti právě přemýšlela, bude-li třeba volat ochranku, a pokud ano, kolik jejích členů se asi právě zdržovalo v hospůdce přes ulici. Podle toho by se pak rozhodla, má-li mačkat tlačítko na spodní straně stolu, nebo hlasitě křičet. Na svou chladnokrevnou rozvážlivost byla odjakživa pyšná.

„Och, to vskutku nemám,“ prohlásil pobaveně stařec. „Vedoucí tajného projektu mě vždy přijímá bez předchozí dohody. A ještě nikdy toho nelitoval.“

„Vážně?“ podivila se recepční. Cítila povinnost tuto záležitost řádně prověřit. Opravdu řádně. „A co vy vlastně víte o projektu?“

„Proč se ptáte?“ opáčil Čas.

„No já...“ trhla rameny recepční a nervózně se zachichotala, „jen tak. Říkám si, jestli mě nevodíte za nos.“

Čas s bezelstným úsměvem zavrtěl hlavou a naklonil se blíž. Jeho jiskřivě modré oči nechaly oční stíny recepční zblednout závistí.

„Já vím, že tak chytrá mladá dáma jako vy má přehled o všem. Víte, že cílem projektu je nalézt způsob, jak provést plastickou operaci bez operace.“

Recepční vylezly oči jako hlemýžďovi a konečky řas zmizely v pečlivě upraveném obočí. Pak se na její tváři objevil šibalský výraz a levá ruka ji začala silně svrbět – jako vždy, když se jí do mysli vkradlo neovladatelné nutkání popadnout mobil a napsat jednu, dvě nebo třicet esemesek. Naštěstí ale neztratila hlavu.

„Hm, takže vy o tom fakt víte, co?“ zamrkala a vesmír kolem ní se roztančil.

„Ovšem,“ přikývl Čas a znovu se narovnal do plné výše. Chtěl to uspíšit. Už ho zase pronásledovaly myšlenky na jídlo a v páskových sandálech mu příšerně táhlo na nohy. Měl si vzít ponožky. „Poslyšte, času není nazbyt. Zaveďte mě k vedoucímu, než se ten silikon rozteče.“

Vedoucí tajného projektu, pan Mazák, který neměl ani nejmenší ponětí, že byl jen před několika minutami povýšen na sladký bochník s rozinkami, si unaveně změřil starce před sebou. Dnešní den byl jako jedna nekončící noční můra. Pochůzkářka nemohla kvůli střevním potížím doručit důležité materiály o tajném projektu generálnímu řediteli, který nesl pocit, že byl přehlédnut, se značnou nelibostí. Po

té nepříjemné scéně, kdy se pan Mazák pokoušel několik minut usilovně předstírat, že není tam, kde je, a přesvědčit tak rozzuřeného generálního ředitele, aby odešel řvát tam, kde není, v domnění, že tam je, se objevila zpráva finančního ředitele, který si ranní hádku s novomanželkou vykompenzoval seškrtáním rozpočtu na příští rok. V důsledku toho přišel pan Mazák o vyhlídku na rodinný vůz, s nímž, jak uvedl, hodlal jezdit na služební cesty. Kolem oběda už nemohl slovo ředitel ani slyšet. Naneštěstí se právě v této kritické době ukázala nekompetentnost jeho mladého asistenta, jenž nebyl s to zachovat klid při pohledu na opět se dostavivší cukání v šéfově levém oku a zcela neprofesionálně dostal epileptický záchvat. Proto nemohl uvařit kávu a automat na chodbě vypustil ze svého nitra pouze jakousi zahnědlou vodu, kvůli níž se nyní organismus vedoucího projektu nacházel ve stavu akutního bezkofeinového šoku. Připadal si napnutý jako lano, na němž si mamut zkouší bungee-jumping. A teď tu navíc před ním sedělo tohle individuum, které nemělo vzhledem daleko k bezdomovci, a hodlalo s ním vést – ale to je přece směšné! – obchodní jednání. Jak rád by se ho rychle zbavil!

„Kávu?“ nadhodil s nadějí.

„Nikoliv, děkuji vám.“

Vedoucí si zklamaně povzdechl. Když se pak stařec přisunul blíže ke stolu, instinktivně se zaklonil a zadržel dech.

„Mé jméno je... Tempus,“ začal Čas s rafinovaným výrazem, který měl vedoucího uvést v omyl, že hledí na ostříleného, světaznalého obchodníka. „Inženýr docent Tempus. A taky kandidát

věd,“ dodal s ležérním gestem. „Přicházím za vámi kvůli tomu vašemu projektu s časem.“

Pan Mazák málem spadl pozadu i se židlí na zem. Naštěstí se na poslední chvíli zachytil okraje svého pracovního stolu. Když pak vyskočil na nohy, polévalo ho intenzivní horko. Čas na něj hleděl s mírně pozvednutým obočím, dáváje najevo zdvořilý zájem.

„Vy... jak... projekt přece...,“ vyrazil ze sebe vedoucí a bezvládně se zřítíl zpět do křesla. Tik v levém oku zintenzívněl a začal se přenášet i na zbytek obličeje. Rukou, jež mohla sloužit pro realistickou demonstraci nejvyššího stupně RichtEROVY škály, uchopil telefonní sluchátko a zasípal: „A... a... asistent!“

Když vešel docent Voříček, zástupce vedoucího, do kanceláře zalité odpoledním sluncem, našel svého nadřízeného ve strnulé pozici, která jasně naznačovala, že se od chvíle, kdy použil telefon, nepohnul.

„Ten hoch se stále ještě necítí dobře,“ vysvětlil svou přítomnost cestou ke stolu. „Poslal jsem ho domů.“

Vytrhl sluchátko z křečovitě ruky a zavěsil. Ruku položil na područku. Pracoval na tajných projektech celý život a nějaká maličkost ho nemohla rozhodit. Viděl už mnohem podivnější chování. Tak například před pár lety se podílel jako poradce na projektu zabývajícím se komunikačními schopnostmi tygrů. Byla to zakázka od telekomunikačních společností hledajících nové obzory. Jeho nadřízený tehdy strávil mnoho dní ve stanu posloucháním všech nahraných zvuků, které tygři vydávají, a sledováním videozáznamů jejich chování. Jedné noci pak vyrazil ven, sedl si na zem uprostřed

tábora a začal se celý svlékat a pečlivě olizovat. Když se ho pokusili odchytit a přinesli si patřičně velké sítě, chtěl ukousnout ruku fotografovi, hrozivě odhaloval tesáky a nakonec odběhl po čtyřech do džungle. Několik dní nato ho jistá výprava zahlédla mihnout se mezi keři v doprovodu statné tygřice a od té doby ho již nikdo nespátlil. Občas to takhle zkrátka dopadlo. Vedoucí odcházeli, projekty a docent Voříček zůstávali.

„Dobrý den, jmenuji se Voříček a jsem zástupcem tuhle pana Mazáka. Mohu vám nějak pomoci?“ obrátil se na starce v křesle za stolem.

„Ovšem,“ rozzářil se opět Čas. „Právě jsem zde panu-“

„T-t-t-t.“ Obličej vedoucího se roztrásl jako pudink na automatické pračce. Zástupce se zamračil.

„Teď nás neruš, Poldíku,“ nařídil mu přísně a otočil se zpět na svého hosta, jehož úsměv nepatrně povadl, avšak nezmizel.

„Víte, je to velmi odpovědná funkce,“ řekl docent Voříček omluvně. „Někdy s ním musíte jednat jako s dítětem. Dává mu to pocit bezpečí, když je toho na něj moc.“ Láskyplně popleskal vedoucího po pleši.

„On se cítí lépe jako malé dítě?“ zajímal se upřímně Čas. Lidský postoj k věku ho vždy fascinoval, a to především proto, že ho doposud nepochopil. Nikdy nebyli schopni sladit tělesné a duševní stáří. Při malém těle se cítili dospělí, a když vyrostli, toužili býti dětmi. Ve snaze porozumět tomuto paradoxu začal dokonce používat fyzické tělo, ačkoli to znamenalo i jisté nepohodlí. On byl však ochoten snášet revma a potíže s prostatou jen proto, že věřil, že jako stařec bude na

lidi působit lépe. Že zkrátka očekávají, že bude mít dlouhý bílý plnovous a husté obočí a dlouhé bílé vlasy a hábit s mnoha záhyby. Neodradilo ho ani zklamání, že ho zatím nikdy nikdo nepoznal. Navíc shledal, že při mladším vzhledu má jisté potíže s hormonální soustavou a podléhá nejistotě při rozhodování, který orgán má vlastně používat k myšlení. V jakémkoliv věku ho také pronásledovaly vtíravé myšlenky na jídlo – zejména na různé sladké koláče, bochánky, buchty a bábovky. Přesto měl pevné tělo rád. Byl by se mu líbil i nějaký stylový doplněk, třeba kosa, ale bál se, že by ho obvinili z nekalé soutěže.

S úsměvem plným pochopení pohlédl na vedoucího projektu, který barvou i pohyblivostí v současnosti, kdy se kinetická energie jeho tváře vyčerpala, nejvíce připomínal sádrovou sochu. Rád pomáhal lidem. Jeho problém spočíval v nemožnosti vyhovět všem současně. To bylo samé: potřebuju víc času, ten čas tak letí. A pak zas: to to trvá, ten čas se vleče.

Co měl dělat?

V případě pana vedoucího se to ovšem zdálo jednoznačné. Zamyslel se. Neměl zcela jasno v tom, do jakého věku se lidé nazývají dětmi, a proto nic neriskoval.

Zástupce Voříček zamrkal a začal zvažovat, že by si dovolenou přece jen vybral o něco dříve, než počítal. Na místě, kde ještě před okamžikem trnul jeho dlouholetý kamarád Leopold, který ho v poslední době už nesmírně dráždil svou přecitlivělostí a tím

příšerným tikem, se klátilo o poznání vlasatější batole s kravatou. Rozepnutý límec bledě modré košile mu sklouzl kolem pasu.

„V pořádku?“ ujišťoval se dobrosrdečně Čas.

„Ehm.“ Zástupce si preventivně protřel levé oko. „Ovšem! Jistě!“ Nasadil široký úsměv jako z reklamy na zubní pastu.

„Skvělé,“ rozzářil se Čas ještě víc a vstal. „Tak, mladíku, pojd'te mi ukázat to zařízení.“

Čerstvý šedesátník nepatrně zaváhal. Avšak pohled na vedoucího, který zrovna usilovně slintal na koženkové opěradlo svého křesla, mu připomněl jeho vlastní neradostné dětství.

„Dobrá, ale... jak jste se o tom dozvěděl? Polda vám přece nic neprozradil, že ne?“ zamračil se.

„Kdepak, pane Oříšku,“ uklidňoval ho Čas. „To víte, taková věc se dlouho neutají.“

„Aha,“ pokýval zástupce hlavou, aniž cokoliv pochopil. Vtom jakýsi podezřelý zvuk přitáhl jeho zrak zpět ke křeslu.

„Ehm, tak raději půjdeme,“ řekl rychle. Pokud si dobře vzpomínal, byla nemluvnata propustnější, než mu bylo milé.

Sotva odešli z kanceláře, narazili na chodbě na pochůzkářku. Nenápadná paní důchodového věku právě opouštěla onu místnost s výrazem nejisté úlevy na tváři.

„Ach, Bohunko,“ oslovil ji mírně unaveným tónem zástupce, „buďte tak hodná a jděte se podívat na pana vedoucího. Obávám se, že potřebuje přebalit.“

Pochůzkářka vrhla na zástupce nepokrytě vyděšený pohled a vzápětí zuřivě přikývla. Vždycky považovala ty, co pracovali na tajném projektu, za potenciálně nebezpečné šílence.

„Výborně. Tudy prosím.“

Sotva oba muži zmizeli z dohledu za nejbližším rohem, otočila se pochůzkářka na patě a zapadla do stejných dveří, z nichž krátce předtím vyšla.

Zástupce následovaný Časem zatím překonal všechny bezpečnostní překážky a konečně uvedl hosta do obrovského sálu, v jehož středu se tyčilo až ke stropu stříbřitěkovové zařízení s malou kabinkou. Zde docent Voříček náhle ožil. Svižným krokem vyrazil vpřed.

„Zde je, pohleďte přáteli! Celoživotní dílo mnoha géniů včetně mé maličkosti. Finální testy ještě neproběhly, ale intenzivně se na ně připravujeme. Zatím umíme vychylovat v čase jen nepříliš velkou část prostoru, ale budoucnost nabízí nezměrné možnosti. Lidstvu nastává zcela nová éra. Není to úžasné?“

„Tak to jdu právě včas,“ pokýval hlavou Čas, pobaven svým ostrovtipem. Zástupce si však pobaveně nepřipadal. Naopak, cítil se, jako by na něj chrstli kýbl ledové vody. Očekával poněkud odlišnou reakci. Naskočila mu husí kůže a zůstal zmateně stát. Hlavou se mu začalo honit mnoho černých myšlenek od průmyslové špionáže, přes daňovou kontrolu, až po jistého vůdce teroristů, o němž slyšel nedávno ve zprávách. A v té chvíli měl dojem, že ten podivný stařec by mohl být přinejmenším čímkoliv z výše uvedeného.

Čas s úsměvem vrtěl hlavou a jeho velkolepý vous se měkce vlnil.

„Vskutku fascinující, jak si dokážete vyhrát. Hm, hm. Je trochu větší než minule a těchhle ciferníčků tu taky nebylo tolik. Ovšem designu se nedá nic vytknout, ten je vážně jedinečný. Zvláštní, ty jemné rozdíly, vskutku zvláštní. Pokaždé trochu jiný, a přece stejný. Úchvatné.“

To už bylo na nebohého zástupce příliš. Stál na místě s otevřenou pusou, nestydatě odhaloval sadu umělých zubů a nezmohl se na jediné slovo pohoršeného protestu. Čas pokračoval, obcházaje zařízení kolem dokola.

„Víte, když jsem poprvé zjistil, že jste vyrobili stroj na kontrolu času, byl jsem rozzloben. Říkal jsem si, že mé služby vám již nejsou dost dobré. Ale pak jsem pochopil, že tím to není. Vy zkrátka chcete mít stále všechno pod kontrolou. Neumíte jen tak žít s vědomím, že jisté věci jsou řízeny, řekněme, z jiných úrovní. Osud je z toho tak znechucen, že uvažuje o výpovědi. Chudák Smrt vymýšlí, co může, aby zůstaly nějaké nevléčitelné choroby, a z vašich genetických výzkumů má zlé sny. A Amor si už kolikrát taky ani neškrtně. Tuhle jsem ho přistihl, jak zabodává ty svoje šípy do prsaté figurky se slaměnými vlasy. Vsadil bych se, že chtěl provozovat woo-doo a ta figurka měla představovat Kariéru. Ale zřejmě to nezabralo, ona se má čím dál líp – každý den je prsatější a blondatější. A jak si vyskakuje.“

Čas si povzdechl.

„Jo, ta ví, jak na vás. Ale co my? Mohl bych to taky zabalit, víte? Sbalit kufry a starejte se. Ale to by nebylo správné. Nemůžete řídit všechno, je toho mnoho, čemu nerozumíte a nikdy rozumět nebudete. Všechno vidíte jen zvnějšku. Skutečnost je příliš

mnohavrstevná. A vy místo abyste šli do hloubky, jdete do šířky – přímo kynete pýchou.“

Čas se dramaticky odmlčel a spokojeně seznal, jaký je zástupce vděčný posluchač. Nejenže ho nepřerušoval, ale rovněž svým výrazem dával najevo patričný úžas nad těmi hlubokomyslnými perlami, jež měl tu čest vyslechnout. Pokračoval tedy.

„Tehdy poprvé jsem vrátil bez dlouhého váhání vaši civilizaci na samý začátek. Pravda, byla kolem toho spousta papírování, ale co lepšího jsem v té chvíli mohl dělat? Jenže ejhle! Uplyne pár desítek tisíc let a je to tu zas. Už ani nevím, kolikrát jsem kvůli tomu vašemu vynálezu všechno vrátil. A pokaždé si víc a víc lámu hlavu, zda by se nenašlo lepší řešení, jak vám zabránit, abyste to zařízení začali používat. Je to přece jen trochu jednotvárné. Musím však sebekriticky přiznat, že jsem zatím na nic lepšího nepřišel.“

Čas si nevšiml, ani že zástupce zavřel pusou a oči mu zasvítily náhlým přívalem inspirace, ani že se začal ponenáhlu přemísťovat.

„Na druhé straně je však pravdou, že se pokaždé nesmírně na ten váš výtvor těším. Skoro mi láme srdce, posílat vás zpět na začátek. Ale pochopte mne. Lidé ztrácejí úctu k pravidlům a to není dobře. Je to vlastně takové nezbytné opatření pro udržení optimálního vývoje lidstva.“

Dojetím rozslzenýma očima se pokusil zaměřit zástupce. Po chvílce ho objevil v ovládací kabině stroje, ale to už se kolem něj objevilo červené pole světla.

Docent Voříček s uspokojením shledal, že první komplexní test zařízení proběhl velmi dobře. Přesné určení časové výchyly ještě trochu pokulhávalo, ale to se doladí během příštích desetiletí. Vylezl z kabiny a zvedl ze země nemluvně. Omotal je do hábitu, aby zabránil případné kontaminaci, a s vychytralým úsměvem pohlédl do jiskřivě modrých očí. Uvažoval, jak dál. Byl dobrák od kosti a rád hledal nejlepší řešení pro všechny. Také si uvědomoval, že v dnešní době je třeba být flexibilní a umět se rychle rozhodovat. Obě tyto vysoce ceněné vlastnosti dostal Voříček do vínku a bylo mu úplně jedno od koho, hlavně že za to ten dotyčný nic nechtěl. Snad by mohl udělat dobrý skutek a zajistit těm dvěma laskavým duším delší dovolenou. Poldík si rozhodně potřeboval odpočinout a mimo to - bylo by nezodpovědné pokoušet se zařízení použít pro návrat vedoucího do jeho správného věku, dokud neproběhne více testů. Mnohem více testů.

Nakonec pan Voříček zvolil ono nejlepší řešení pro dobro všech zúčastněných: rozhodl se nic neriskovat a nechat věci tak, jak jsou.

„No ůťůťůťů, ůťůťůťů,“ natrásal neobratně dítě. „Tak kampak teď půjdeme? No? Přece si hrát s panem vedoucím.“

A tak zatímco se víceméně inteligentní recepční po vyčerpávajícím zpravodajském kousku, který v hodině obletěl celý svět a stal se příčinou zhroucení komunikačních sítí v mnoha zemích, což jistě manažery telekomunikačních firem přivedlo zpět k tygrům, začala věnovat svému druhému kotníku, zatímco pochůzkářka tiše zvažovala návrat do důchodu v zájmu zachování svého duševního

i tělesného zdraví, zatímco Poldík sklouzl ze svého křesla a dobatolil se až k rozsáhlé videotéce, jejíž zbytky mu byly posléze nemilosrdně vyrvány docentem Voříčkem, svět se dál otáčel podle předem schváleného schématu, kdy má den dvacet čtyři hodin, měsíc kolem třiceti dnů a rok nějakých těch dvanáct měsíců. Hodiny pořád tikaly a budíky stále budily – zkrátka čas šel dál, aniž tušil, že někdo přepnul na autopilota, protože pan Voříček bravurně vyřešil další nečekanou situaci, jako již tolikrát za svou kariéru. A dal tak lidstvu šanci vykročit poprvé k nové, nejisté budoucnosti.

Stopař

Podzemní místnost ozařovalo slabé, oranžové světlo, vycházející ze čtyř desetiramenných svícňů. Dva z nich stály na okrajích dlouhého pracovního stolu z masivního dřeva, světlo druhých dvou lemovalo obdélníkový vstup do černého tunelu. Hrubé kontury obnažených cihel na stěně nad pracovním stolem zjemňovaly jasné barvy zlacené malby zpodobňující Anuba, boha se šakalí hlavou. Jeho lesklé oči pronikaly stíny kamsi ke vzdálené protější zdi.

Vedle pracovního stolu stála v mihotavém světle svícňů štíhlá žena v bílých šatech bez rukávů. Její kůže byla snědá a černé, husté vlasy jí v mnoha prstýncích spadaly až do půlky zad. Na obou pažích měla mohutné zlaté náramky a na krku se leskl malý přívěsek tvaru symbolu Ankh. V ruce držela kovovou misku, jejíž obsah pomalu míchala, zatímco zářivými šterbinami mezi silně nalíčenými víčky pozorovala nahého spáče na kamenném stole v samém středu místnosti.

Rozlehlé ticho přerušovalo jen občasné zacinkání kovu o kov, jak se různé nástroje rychle míhaly v obratných prstech mlčenlivého dlouhána v černém, jenž připravoval přísady, které ona potom přidávala do misky. Vzduch kolem okupovala těžká, nahořklá vůně.

Do chladu tohoto podivného světa spáč na kamenném stole nečekaně procitl. Zůstal bez hnutí ležet s očima upřenýma vzhůru,

kde se strop ztrácel v husté tmě. Dlouhán ustal v práci, když viděl, jak ona odložila misku na pracovní stůl a vlnivým krokem zamířila do středu místnosti. Naklonila se nad svého čerstvě probuzeného a prsty mu zlehka přejela po čele.

„Spi!“ zašeptala.

Když se probudil podruhé, světlo v místnosti jako by se trochu projasnilo a do jeho mysli se začaly hrnout nové podněty – tiché mumlání svíček v závanu vzduchu z temného tunelu, ostře nahořklá vůně a hlasy; šepot, kterému nerozuměl. U jeho kamenného lůžka stály dvě postavy – muž se ženou. Mluvili na něj, ale jejich slova mu zněla jen jako zvláštní zvukové abstrakce. Žena se usmívala a hladila ho po vlasech. Opatrně mu pomohli vstát. Byl ztuhlý a nemotorný. Jeho tělo ho z nějakého důvodu poslouchalo jen velmi neochotně.

Oblékli jej do světle hnědých, volných kalhot a bílé košile s krátkými rukávy. Dlouhán se pak neslyšně vzdálil, ale ona zůstala. Zkušenými prsty mu masírovala ramena a pak postupně celé ruce, až v nich začal mít cit. Díval se na ni jako očarovaný. Připadala mu tak krásná. Její kůže se sametově leskla a oči jí sálaly hlubokým plamenem. Současně si uvědomoval, že je dlouhán odkudsi ze stínů žárlivé pozoruje.

Během dnů, které následovaly, získal postupně cit v celém těle a přestal mít potíže s pohybem. Jeho chůze teď byla plynulá, krok rázný a rytmický. Začínal se učit mluvit a záhy projevil i první známky sebereflexe. Uvědomil si sám sebe.

Říkala mu Nalim.

„To je moje jméno?“ zeptal se jí.

„Je to jméno, které jsem ti dala,“ odpověděla s vlídným úsměvem.

„Proč?“

Jeho dětská naivita a nevinnost navzdory dospělému tělu jí musely připadat sladké, protože ho s rozněžnělým pohledem pohládila po tváři.

„Každý má jméno. On je Šela,“ kývla směrem k dlouhánovi, stojícímu u pracovního stolu. Ten se sotva znatelně pootočil a pokračoval v práci.

„Ale ty nemáš jméno,“ namítl Nalim.

„Ne, já ne.“

V té době ještě hodně spal. Když se probudil, vždy byl jeden z nich poblíž. Obvykle ona. Často se dál tvářil, že spí, jen aby ji mohl tajně pozorovat. Šeptem rozmlouvala se Šelou, míchala směsi, kterými ho pak potírala, a dělala spoustu jiných věcí, jimž nerozuměl. Nejradši ale byl, když si sedla na jeho lůžko a on mohl ležet s hlavou na jejím klíně. Hladila ho ve vlasech a vyprávěla mu příběhy, při nichž mu před očima zničehonic vyvstávala podivná místa a věci, se kterými se ve svém podzemním světě nikdy neseťkal. Hodiny mu pak rychle ubíhaly. A po celou dobu stál dlouhán Šela s tváří skrytou ve stínu a pozoroval je.

Kdo by věděl o dění v oné podzemní místnosti, jistě by tušil, že za tímto idylickým obdobím Nalimova neobvyklého dětství se skrývalo něco podivného. Něco, co přes všechnu vnější dokonalost nemohlo být v pořádku. Pro Nalima byla však tato krajina stínů jediným domovem. A on ten domov miloval. Přes zdlouhavá tělesná cvičení a

natírání mastmi, přes hodiny trávené opakováním všeho, co jej ona učila, a dokonce i navzdory mlčenlivým Šelovým očím, které se na něj neustále upíraly ze tmy. Uvědomoval si křehkou rovnováhu svého světa a byl ochoten ty nepříjemné součásti přetrpět, jen aby mohl naslouchat jejím příběhům, nechat se hladit ve vlasech nebo pozorovat oheň tančící na koncích knotů a snažit se cítit prstem jeho dotek dřív, než ho plamen popálí na kůži. Čas mu utíkal rychle.

Už brzy se ale měl Nalimův program výrazně změnit. Ta zpráva přišla bez varování a zastihla ho nepřipraveného.

„Naučila jsem tě všechno podstatné,“ řekla mu ona jednou, když společně stáli vedle pracovního stolu pod Anubovým zpodobněním. „Je čas, abys začal překračovat hranice.“

Koutkem oka se podívala na Šelu, který čekal v tmavém koutě.

„Šela tě bude učit bojovat. Musíš být silný. Pamatuj, že tě neomezuje nic víc než tvoje vlastní mysl. Jsi pánem svého těla a tvé tělo udělá všechno, co si dokážeš představit.“

Nalim jí smutně naslouchal a uvědomoval si, že jeho blažené dny se chýlí ke konci. A v tom se skutečně nemýlil.

Šelou udělované lekce byly velmi trpké. Místo aby Nalima učil, co a jak má dělat, rovnou zaútočil a nikdy se nespokojil pouze s tím, že ho dostal na zem. První, co se Nalim naučil, bylo, že zůstat ležet se nevyplácí. Šela ho nikdy nenechal na pokoji jen proto, že byl již vysílen a neschopen pohybu. Jakmile nevstal ihned, byl při každém následném pokusu srážen zpět na tvrdou dlažbu a bit a kopán, dokud čas vyhrazený pro lekci zcela neuplynul. Brzy pak objevil dvě důležité věci. Za prvé: během boje dokázal mnohonásobně zvýšit svou

fyzickou sílu. A za druhé: bytostně nenáviděl Šelu. Tvořil naprostý protiklad té, která o něj tak jemně a láskyplně pečovala. A byl si jistý, že Šela nenáviděl jeho, ačkoliv ohledně konkrétních důvodů zůstával na pochybách.

„Je ze všech nejsilnější,“ slyšel ji jednou říkat Šelovi. Tehdy se právě tvářil, že spí, i když spánku již nějakou dobu nebyl schopen. „Ale musíme si pospíšit. Čas předání se blíží.“ Odmlčela se a Nalim pod přivřenými víčky zahlédl, jak se podívala jeho směrem. Ztišila hlas. „Je v něm něco, co se vzpírá. Cítím to.“

„Co tím chceš říct?“ ozval se Šelův znepokojený hlas.

„To, co jsi slyšel.“

Poté, co ho opustil spánek, shledal Nalim, že ho nechávají ve sklepení samotného dlouhé hodiny. Zpočátku vyčkával na lůžku, dokud nebylo ticho náhle rozetnuto zvuky z útrob tmavé chodby. Následovala dvojice pravidelných kroků – jedny těžké a dlouhé, druhé sotva slyšitelné, a pak konečně vešla do jeho osamělé cely ona, následována Šelou, který ihned začal zapalovat svíce. Nalim nechápal proč – už dávno viděl i v naprosté temnotě. Tma byla jeho domovem.

Časem mu ale minuty strávené o samotě začaly připadat jako dny a hodiny jako měsíce. Ležel nekonečně dlouho a prohlížel si své vlastní ruce, které se mu již začínaly protivit svou známostí, stejně jako celá místnost. Co dříve představovalo celý jeho svět, mu najednou bylo těsné. Žíznil po něčem novém. Ačkoliv ho ale ona neustále nabádala, aby překračoval hranice, tušil, že by nechtěla, aby se pouštěl do nitra sklepení.

„Slyšel jsem tě,“ začal jednou, zatímco natírala jeho tělo masťou – aby byl silný a zdravý, jak mu vysvětlila, „když jsi Šelovi říkala, že se blíží čas předání. Co to znamená?“

Pohyb jejích rukou na jeho holé kůži se zpomalil a ona chvíli zamýšleně mlčela, zatímco on seděl nahý na kamenné desce stolu. Chlad kamene mu nevadil, ani jeho vlastní nahota. Zato její mlčení v něm vyvolávalo úzkost. Konečně odložila misku s masťou na stůl a podívala se mu do očí:

„Znamená to, že se zanedlouho budeš muset vydat na cestu,“ řekla. „Proto se musíš ještě víc snažit při tréninku se Šelou. Budeš potřebovat svou sílu.“

„Takže... už nebudeme spolu?“ zamračil se zaraženě Nalim. Nikdy ho nenapadlo, že by se od ní měl odloučit. Cítil, jak se ho při tom pomýšlení zmocňuje strach.

„Nás dva nerozdělí nikdo, můj malý,“ odpověděla konejšivě.

Vzal její ruce do dlaní a téměř ostýchavě ji políbil na sametovou kůži pod zápěstím. Usmála se.

„Ale co to, že jsi poslouchal? Myslela jsem, že spíš.“

„Nemůžu spát.“

„Proč?“ svraštila tázavě obočí na té dokonale hladké, krásné tváři.

„Nevím. Měl jsem sny. Od té doby nemůžu spát.“

„Jaké sny?“ zeptala se najednou s podivným důrazem.

Cosí v jejím hlase znělo cize a zlověstně. Natolik cize, že Nalim na okamžik zmlkl, a natolik zlověstně, že se v něm začal probouzet pocit, který doposud neznal. Nedůvěra. Podíval se do jejích očí a viděl

spalující oheň dravčí vůle. Jeho mysl se zachvěla. V tu chvíli se mezi nimi něco přetrhlo.

„Vlastně ani nevím,“ zalhal poprvé, upustil její ruce a odvrátil se od ní. „Asi to ani nebyly sny. Spíš jen takové záblesky. Viděl jsem lidi... na ulici.“

Vědomě nasadil ledabylý tón, který ji měl přesvědčit, že jeho živoucí vize nejsou ničím zajímavým, a oddálit od něj hrozbu, kterou vycítil. Zatajil jí všechny obrazy, které ho skutečně trápily: jasně červená dlaň, oči, schody, zářící oranžový ovál na pozadí nekonečné tmy...

Řekla mu cosi uklidňujícího, ale on ji nevnímal. Nechal se pohladit po tváři, ale její ruka mu připadala studená. Od té doby se cítil osamělý, i když byl s ní, a netrvalo dlouho, než začal naopak bolestně postrádat jejich nepřítomnost, sotva se po mnoha hodinách objevili na prahu jeho království. Dál se snažil hrát roli oddaného dítěte, zbožňujícího svou pečovatelku s naivní štěněčí láskou, přestože nedokázal potlačit mrazení, kdykoliv se ho dotkla. Začal si uvědomovat, že úmyslně odváděla jeho mysl od čehosi důležitého. A on byl odhodlán to cosi najít.

V hodinách samoty teď vyrážel prohledávat sklepení. Zjistil, že jde o systém tří hlavních chodeb propojených menšími chodbičkami. Na konci každé velké chodby byly vysoké kovové dveře, ale všechny kromě těch, co vedly do jeho místnosti, byly zamčené. Nalim se zbývající dvoje dveře neodvážil otevřít násilím, i když čas od času se zvědavostí převyšující jeho strach uvažoval, co může být za nimi. Byl si jistý, že je jediným obyvatelem sklepení, ale vědomí existence

dalších dvou místností v něm vyvolávalo podivné představy, jejichž původ neznal a nechtěl znát. Naháněly mu husí kůži.

Kromě těchto kovových dveří však narazil ještě na jiné, a ty upoutaly jeho pozornost tak silně, že ačkoliv se k nim toho dne neodvážil přiblížit, protože již bylo pozdě a ona se Šelou se měli brzy vrátet, nedokázal na ně přestat myslet. A to až do chvíle, než opět osaměl a mohl se k nim vrátit. Tyto dveře – nebo spíš vrata – byly ze dřeva; úzké dřevěné pruhy se táhly od zaobleného vršku až k zemi a mezi nimi prosvítalo bílé světlo. Bílé, ne jako světlo svící, na něž byl doposud zvyklý, bílé a jasné. Vzduch u dveří hřál a naplňovala ho spousta zcela nových, i když zároveň zvláště povědomých vůní, které téměř vyháněly nahořklý pach mastí, jenž cítil nejen ze sebe, ale i ze všeho ve své místnosti.

Přikradl se těsně k vratům a vychutnával si, jak teplé pramínky bílého světla stékají na jeho ruce a tvář. Pokusil se je otevřít, ale cosi venku jim bránilo. Přitiskl obličej ke škvíře mezi jejich křídly a chvíli zaslepeně mžoural do oslnivého jasu. Po několika minutách začal rozeznávat nové obrysy a tvary a bez jakéhokoliv úsilí si vzpomínal na jejich názvy – stromy, zvlněné louky, nařasené mraky na modrém nebi, ptáci, slunce...

Zůstal u těch vrat mnoho hodin. Zíral na nový svět za hranicemi svého vězení a nemohl se zbavit blaženého pocitu, když pohlížel do slunce a musel zavírat oči, protože jeho světlo bylo příliš oslnivé.

Když se začalo stmívat, vydal se zpět do útrob sklepení. Nevěděl proč, ale nechtěl, aby ho ona a Šela u vrat viděli. Neochotně kráčel zpět temnými chodbami. Zpočátku nic neviděl, a tak šel pomalu a

rukou se dotýkal stěny. Jakmile si ale jeho oči znovu zvykly na tmu, zrychlil. Zatímco se vzdaloval od světla, v hlavě se mu probouzely černé myšlenky. A ačkoliv je vždy násilím zatlačit zpět, protože se jimi nechtěl zabývat, zůstaly kdesi na pokraji jeho stále bdělého vědomí, čekající na svou příležitost.

Jen krátce poté, co se vrátil do své místnosti, se ozvalo z dalekého konce sklepení zacinkání, cvaknutí a zaskřípění těch samých vrat, jež pro něj celý den tvořily neproniknutelnou překážku. Jeho opatrovatelka se Šelou se vrátili ze světla, aby mu dali další lekci o temnotě.

Nalim se ke dveřím už nevrátil. Vědomí světa venku ho mučilo a měl strach, že kdyby se k té jediné chatrné hranici, která ho od toho světla oddělovala, přiblížil, jistě by ji prolomil. A toho se zatím s chladnou hlavou neodvažoval. Zároveň jím ale zmítala žárlivost. Proč on musí čekat ve sklepení, když ti dva chodí ven? Jeho nenávisť k Šelovi se tím jen stupňovala a netečnost k ní zrovna tak.

Šela ovšem nezůstával v ničem pozadu a jeho útočnost při trénincích rostla tak, že Nalim začínal věřit, že se ho jeho učitel snaží zničit. Ona je pozorovala, ale neříkala nic. Jen se usmívala.

Jedné noci se jejich souboj stal obzvláště brutálním a tehdy získal Nalim první alarmující zprávy o tom, že s ním něco není v pořádku. Mohl se snažit, jak chtěl, ale Šelově síle a rychlosti se nedokázal vyrovnat. Opět byl neustále srážen k zemi a jeho končetiny trpěly pod Šelovými chvaty tolik, že se divil, že ještě drží v kloubech. Nevzdával se ale a hleděl nezůstávat dlouho ve zranitelných pozicích. A skutečně, Šelovi se nedařilo ho udržet na zemi pod kontrolou ani na okamžik.

Nalim se kutálel, plazil a kroutil, dokud nebyl z dosahu, a pak se bleskurychle zvedal. Jeho vlastní útoky však připomínaly jen zoufalé výpady dítěte proti válečníkovi. Nakonec se zdálo, jako by i Šelovi došla trpělivost. Byl vzteklý a čas ho již pramálo zajímal. Lekce měla dávno skončit, ale on útočil dál. Podářilo se mu Nalima srazit na pracovní stůl. Nalim padl tváří dolů a celým hrudníkem mu projela svíravá bolest. Napadlo ho, že musí mít gumová žebra. Cítil, jak k němu Šela zezadu přiskočil. Prudce zvedl své rozbolavělé tělo ze stolu a tam, kde dřív ležela jeho hlava, nechal o vteřinu déle ruku. Mohutný nůž se zubatou čepelí mu ji vzápětí přibil k dřevěné desce stolu. Nalim silně sevřel čelisti. Nebylo vidět žádnou krev, ale bolest se mu rozlévala celou paží až k rameni. Záhy však polevila a stala se jaksi otupělou, cizí.

Šela se otočil a s výrazem plným zadostiučinění poodešel. Nalim s námahou vytrhl nůž a prohlédl si svou dlaň. Zela v ní díra; na okrajích protržené kůže bylo vidět fialové maso. Uběhlo však jen pár vteřin a rána se sama od sebe zacelila. Nezbylo po ní ani památky.

„Dnes to bylo lepší,“ přišla k němu ona a vzala jeho ruku do svých jemných dlaní. Prohlédla místo, kde nůž pronikl masem, a spokojeně přikývla. Nalim ji sledoval s pocitem naprostého neskutečna.

„Chtěl mě zabít?“ zeptal se tiše, aby odehnal vlastní myšlenky od toho, co jej teď skutečně trápilo. Báł se na to pomyslet. Tím spíš ve společnosti jich dvou.

„Zabít tě?“ pousmála se. „Toho se bát nemusíš. Nic tě nemůže zabít. Šela chce probudit tvé skryté schopnosti, to je vše. Nutnost je nejlepší učitelka, obzvlášť, když se nám nedostává času.“

Nalim se dál nevyptával. Ale událost toho dne tížila jeho srdce víc než cokoliv jiného. Co to udělala s jeho tělem, že zcela pozbylo normálních vlastností? Věděl, že rána má krvácet, a věděl, že se má hojit dny nebo týdny. Nebyla to vědomost, kterou získal od ní, a ani si nebyl jistý, odkud ji vlastně získal. Ale věřil, že to byla pravda. Něco s ním nebylo v pořádku.

Snad to způsobilo rozrušení nebo prostě jen od jeho posledního spánku uběhl dostatek času, zkrátka následující den téměř celý prospal. Zpočátku byl jeho spánek hluboký, klidný a beze snů. Alespoň později si to tak vybavoval. Jak se ale slunce sklonilo k obzoru, začala se jeho mysl probouzet, ačkoliv tělo ještě zůstávalo nehybné a bez citu. Před očima se mu objevilo mnoho starých obrazů, ovšem s větší přesností a v delších souvislostech. Veliké hnědé oči se na něj upíraly zpod hustého obočí. Křik se rozléhal kolem s tisícínásobnou ozvěnou. Svět byl v jednom kole. Jeho vlastní ruka svírala nůž; ostří i střenka byly od krve. Upustil ho a zadíval se na svou dlaň. Krev se na ní leskla jako červená glazura. Kamsi běžel – schody, dolů ze schodů. Posledním obrazem byl velký ovál oranžového světla a za ním nekonečná tma...

Rázem se probudil. Chvíli ležel a zíral do černočerné tmy nad sebou, jako by snad očekával, že se tam kdesi pod stropem sklepení objeví znovu ta oranžová zář. Nebo že by nebyl ve sklepení? Prudce se nadzvedl na loktech a rozhlédl se po známé místnosti. Ovšemže byl ve sklepení. Svíce nehořely, ale on viděl dobře. Temná místnost ho konejšila. Všude bylo naprosté ticho. Netušil, jaká denní doba je, ani

jak dlouho spal. Přestože to muselo být mnoho hodin, cítil se vyčerpaný a dezorientovaný.

„Jako bych utíkal sám před sebou,“ zamručel do ticha. Tma kolem něj mlčela. Znovu se pomalu položil a začal s námahou všechny obrazy vržené do nemilosrdných hlubin nevědomé mysli, jejíž jedinou starostí bylo na tato děsivá dějství pohřbít do neoznačených hrobů, pomalu vyzdvihávat na světlo. Pohlédl na svou pravou dlaň. Byla suchá a chladná na dotek. Jasně si vybavoval, jak v ní držel nůž. Sevřel ruku v pěst a téměř cítil, jak se v ní nůž zhmotňuje. Proč ho tu drželi mimo svět tam venku? Proč ho připravovali k odjezdu? Odjezdu bez vzpomínek... Ano, co vídal ve snech, byly nepochybně vzpomínky, i když netušil, z jaké doby. Zdálo se to jako jiný život. Měl však dojem, že mezi těmito událostmi a jeho prvním procitnutím v podzemí nemohlo uběhnout příliš mnoho času.

Jistě ho tu skrývají, aby ho ochránili, uvažoval. Proto byla tak podrážděná, když se zmínil o svých snech. Věděla, že jsou to vzpomínky a on si podle všeho neměl nic pamatovat. Byl to ten důvod, proč ho tu drželi? Připravovali ho na odjezd za novým životem, nezatíženým minulostí?

Zavřel oči. Probudilo se v něm podivné tušení.

„Někoho jsem zabil,“ vydechl.

Ani tentokrát mu tma kolem neodpověděla.

„Spal jsi?“ zeptala se ho ona, když o něco později přišla se Šelou do sklepení a viděla ho ležet.

„Ano,“ odpověděl bezbarvě. Odhodlával se položit jí otázky, které si připravil. Posadil se a sledoval ji, zatímco připravovala jeho mast.

Vyndávala věci z černé skříňky pod pracovním stolem; Šela zapaloval svíčky, ačkoliv se nezdálo, že by je kdokoliv z nich potřeboval.

„Proč jsem tady?“ zeptal se Nalim konečně.

„Zase jsi měl sny?“ Stála k němu zády a rovnala si nástroje na stole.

„Proč mi neodpovíš?“

„Proč se mě ptáš?“

„Odpověz mi!“ zařval na ni a uhodil pěstí do kamenné desky stolu. Jeho vlastní hlas se k němu s ozvěnou vracel ze všech konců chodeb.
Odpověz mi!

„Á,“ pousmála se, když se k němu obrátila čelem, „začínáš si být vědom vlastní síly. To je dobře.“

„Proč mi neodpovíš?“ zaúpěl zoufale. Příliš potřeboval slyšet pravdu, než aby setrval v chladném vyslýchání. Chvilku na něj hleděla – mlčky, s tváří bez výrazu.

„Jsi tu, aby ses připravil na cestu.“

„Ale proč?“ zašeptal.

Otočila se a pokračovala v práci. Vrátila ingredience do skříňky a zamkla ji. V tu chvíli Nalim zpozorněl. Po zbytek noci se pak tvářil, že ho myšlenky na smysl jeho pobytu ve sklepení opustily. Bojoval průměrně a bez řeči splnil i vše ostatní, co po něm žádali. Když se přiblížil úsvit, ona i Šela odešli.

Nalim neotálel příliš dlouho. Sotva osaměl, začal si prohlížet černou skříňku s ingrediencemi, a především její visací zámek. Věděl, že by byl schopen ho utrhnout, ale ona neměla vědět, že se vloupal do jejích věcí – věcí, které před ním zcela zjevně chtěla utajit. Nebýt zámku, Nalima by sotva napadlo hledat ve skříňce něco zajímavého.

Ale stěží dokázal uvěřit, že by před ním zamykala své byliny a nástroje na přípravu mastí. Co mu tajila?

Po krátké procházce po sklepení se vrátil ke skříňce s úzkým, ale dlouhým hřebíkem, který se mu podařilo vytáhnout ze vstupních vrat. Nikdy dříve zámek neotevíral jinak než klíčem, ale tento mechanismus vypadal zcela primitivně a Nalim nepochyboval, že bude-li mít dost času, uspěje. Zakrátko se mu skutečně podařilo zámek odemknout, aniž na něm zanechal viditelné škrábance. Sejmul ho a položil na stůl nad skříňkou. Na okamžik zaváhal a poté jemným trhnutím uvolnil dvířka.

Pozdravil ho známý, silně nahořklý odér bylin, chemikálií a palmového vína. Skříňka byla rozdělena třemi horizontálními příčkami. V nejhořejší stálo mnoho lahví a sklenic z tmavého skla, popsaných, i bez štítků, a mušelinové pytlíky s bylinami. Nalim uchopil nejbližší sklenici a aniž tušil, co v ní hledá, ji otevřel. Uvnitř bylo mnoho bledých peciček. Šťouchl do nich prstem a zase sklenici zavřel. Na štítku bylo napsáno: natron. Hydroxid sodný, naskočilo mu automaticky v mysli. Vrátil sklenici na místo a pokračoval dalším patrem. Zde ležely její pracovní nástroje – misky, struhadlo, hmoždír a mnoho jiných věcí. Mezi nimi také rituální dýka ze zlata - nebo alespoň jako ze zlata vypadala. Měla čtyři čepele a zdobená rukojeť byla zakončena rozšklebenou hlavou s vypláznutým jazykem, který nesl kartuš s hieroglyfy. Nalim si přešel ostrím po palci a zjistil, že je skutečně velmi ostré. Jeho kůže se od sebe hladce oddělila v tenkém, sotva viditelném řezu. Odložil dýku a pokračoval v prohlídce. Rychle prolístoval štos papírů popsaných písmem, která neznal, a právě jej

vracel zpět, když si všiml, že řez na jeho palci se nezacelil, jak byl u svých ran zvyklý. Chvilí zůstal zamyšleně zírat na čtverné ostří.

Udělal si mentální poznámku pro případ, že by se mu tento poznatek někdy v budoucnu hodil, a klekl si na kamennou dlažbu, aby měl snazší přístup do nejspodnějšího patra.

Většinu místa zabíralo pár kusů oblečení, kterého si Nalim příliš nevěšmal. Bylo cítit zatuchlinou. Vedle ležela papírová krabice převázaná bílou kloboukovou gumou. Když do ní nahlédl, uviděl jakési doklady. Ani těm ale nevěnoval pozornost, protože v tu chvíli si povšiml dvou malovaných kanop pískové barvy. Vzal větší z nich a s námahou ji otevřel. Z vnitřku se linula silně nahořklá vůně se štiplavým podkladem. Podíval se dovnitř.

Zdálo se, jako by uběhla dlouhá chvíle, než byl schopen rozpoznat pravou povahu náplně. Když se tak stalo, málem kanopu upustil.

„Co jsem vlastně čekal?“ podivil se a rychle kanopu zase zavřel.

Poznání iracionality vlastního šoku ho ale nijak neuklidnilo. Pravda, co jiného by měl najít v egyptské pohřební nádobě než právě to, co našel? Nervózně se pro sebe usmál a vrátil kanopu na místo. Podíval se vzhůru na stěnu s malbou a na okamžik se mu zdálo, že Anubis jeho pohled opětuje. Zamrazilo ho. Zavřel skříňku, ale současně zpozoroval další zneklidňující skutečnost, kterou si před tím vůbec neuvědomil. Sáhl si na hrudník a necítil nic. Nahmatal místo, kde by dle jeho odhadu měla být krční tepna, ale nikdy nezjistil, zda byl jeho odhad správný. Nebilo mu srdce. Nedýchal. Krátký pocit úlevy po velkém šoku vystřídala panika. Ruce se mu tráslly, když

spěšně zacvakl zámek na skříňce. Vstal a cítil, že ho vlastní nohy neposlouchají.

„Přece nemůžu být mrtvý,“ zašeptal a ujistil se, že slyší svůj hlas. Sáhł na své vlastní tělo, jako by se chtěl ujistit, že tu stále ještě je a že v něm má cit. Mrtví přece nic necítí. Mrtví nemluví a jsou nehybní. Vrhł další krátký pohled na obrovského strážce podsvětí; jeho oči se leskly.

Nalimova úzkost rostla. Nemůže být mrtvý. Ale ty vnitřnosti v kanopě... A skutečnost, že mu nekrvácely rány... Nedokázal tomu uvěřit, protože to nechápal. Co to s ním udělala?

„Jsem zrůda!“

Klesł na kolena a zcela podlehl svému zoufalství. Cítil obrovský odpor sám k sobě, ke svému tělu, které bylo jen prázdnou nádobou vystlanou bylinami. Stal se vězněm v neživém mase, a ačkoliv věděl, že ona přirozeným biologickým procesům jeho těla zabránila, měl dojem, že cítí rozkladný zápach tlejících bílkovin. Nahořklá vůně masti mu najednou připadala nesnesitelná, a kdyby mohl, serval by si kůži s těla.

A tma kolem něj stále mlčela.

Teprve když o mnoho později uslyšel odemykání vstupních vrat, hlava se mu vyjasnila. Tiše přešel ke svému kamennému stolu a položil se na něj. Přivřel oči a nechal své zостřené smysly následovat ji a Šelu po chodbách směrem k jeho místnosti. Teď alespoň konečně pochopil jednu z jejích hlavních lekcí – něco, co mu opakovala stále dokola. Konečně pochopil, že skutečně není ničím omezený. Ničím...

Když vešli, nepozdravil je, ale nechal oči otevřené, aby viděli, že nespí. Uběhlo několik okamžiků, než se mu kdokoliv z nich začal věnovat. Pak ho Šela vyzval, aby vstal a začal s cvičením.

„Dneska nebudu bojovat,“ odpověděl Nalim, „nemám náladu.“

Čekal, že se ho ona zeptá, co se děje, ale neudělala to. Stála pod nyní zářícími svícny a pozorovala ho s chladným světlem v očích.

„Na co mě připravuješ?“ zeptal se jí, když se dlouhou chvíli nic nedělo.

„Nevím, proč bych ti měla prokazovat laskavost odpovědí, když ty sám neplníš své povinnosti,“ odvětila a otočila se k němu zády.

Nalim zůstal ještě okamžik mlčky ležet. Pak se náhle vymrštil, přiskočil k Šelovi a než se jeho učitel vzpamatoval, vzal mu Nalim nůž z pouzdra u opasku a přidržel mu ho u krku. Rychlost, kterou v tu chvíli vyvinul, překračovala jeho vlastní fantazii.

Překvapeně se otočila, ale Nalim ji nevnímal. Zaraženě zkoumal projevy Šelova těla a podobnost, již zpozoroval, ho na okamžik přivedla do rozpaků. Byl jako on. Nenáviděný Šela byl jako on. Ta myšlenka byla zároveň děsivá i uklidňující. Nebyl jediný. Spustil nůž a poodstoupil. Šela ho zamračeně sledoval a i v jeho výrazu docházelo ke změně. Oba si v tu chvíli uvědomili, že jsou v jistém smyslu bratři. V tom zvráceném smyslu, jehož původcem byla ona.

Nalim odhodil nůž na pracovní stůl a otočil se k ní.

„A teď tvoje odpověď.“

„Máš práci. Připravujeme tě pro ni.“

Její hlas byl naprosto nevzrušený a Nalim věděl, že ať udělá cokoliv, nemůže ji překvapit. Zmocnil se ho pocit nesmírné malosti. Potlačil ho.

„Pro jakou práci?“

„To nevím.“

„Kde... jak jsem se sem dostal?“ vyrazil ze sebe.

„Autem.“

„Přestaň! Víš dobře, o čem mluvím.“

„Nevím.“

Jak může být tak ledově klidná? V jeho mysli se svářila bolest s hněvem.

„Nechápu jak, ale...vím, že jsi mě... Cos to se mnou udělala?“

Jeho zoufalý výkřik se nesl s dlouhou ozvěnou chodbami. *Cos to se mnou udělala?*

Usmívala se na něj, jako by ji jeho utrpení těšilo.

„Co máš na mysli?“ zeptala se sladce.

Nalim přiskočil k černé skříňce a utrl visací zámeček. Prudce skříňku otevřel a vytáhl první z kanop, která mu přišla pod ruku. Vytrhl z ní víko a nechal si její obsah vypadnout na dlaň. Chvíli hleděl na vlastní srdce, pak na ni a pak zase na srdce. Hlavou mu znovu probleskly obrazy ze snů.

Ne, zamračil se pro sebe, to nesouhlasí, tak to nebylo.

Uvědomil si, že se ve své původní teorii mýlil.

„Byl jsem zavražděn,“ řekl polohlasem, jak mu to uvědomění přišlo na mysl.

Přikývla.

„Našla jsem tě na ulici před necelými pěti měsíci. Ležel jsi pod pouliční lampou s tváří obrácenou k nebi. Zemřel jsi, sotva jsem k tobě došla. Nebylo ti pomoci.“

Nalim si zakryl oči. Nemohl tomu uvěřit.

„Jak jsi...?“

„Jak jsem tě oživila? Trocha starého umění,“ mávla rukou, jako by to snad bylo něco zcela běžného, co ani nestálo za řeč.

„Ale proč?“

„Mám stále klienty na odběr takových, jako jsi ty.“

„Jako jsem já,“ zopakoval dutě. „Co s námi dělají?“

„Nevím, neptám se. Ale předpokládám, že potřebují někoho, kdo udělá jakoukoliv práci, nikdy se nenechá zranit a nikdy je neohrozí svědectvím před policií.“

„Jak můžeš něco takového dělat?“ vydechl nevěřicně.

„Proč ne?“ podivila se. „Má tělo ležet v zemi, nebo se ještě využít?“

Nalim na okamžik ztratil řeč. Ruka se srdcem se mu třásla.

„Tělo? A co duše? Ztratila jsi moji duši!“

K jeho šoku se hlasitě rozesmála. Udělala k němu pár kroků a pokusila se ho pohladit po tváři. Prudce její ruku odstrčil.

„Duše s tím nemá co dělat,“ odpověděla mu. „Použila jsem jenom tvoje tělo. Duše je dávno pryč.“

„Pryč? PRYČ? Ale já jsem pořád ještě tady!“

„Ne. To je jen zdání. Jsi tělesná schránka a dočasně probuzené paměťové stopy. Už neexistuje nic jako TY.“

Kdyby jeho srdce stále ještě bylo na svém původním místě a funkční, teď by dozajista na okamžik přestalo bít.

„Dočasně? Co to znamená?“

„Že si děláš zbytečné starosti. Nemusíš se trápit tím, co jsi. Paměťové stopy vychladnou a ztratí se. Potom budeš volný. Bez vzpomínek.“

Místnost znovu pohltilo ticho.

„Ale...mé vzpomínky se projasňují,“ namítl chabě Nalim.

Ztratit vzpomínky? Ztratit sám sebe!

„Dělají to, než docela zmizí. Je to otázka několika dnů. U každého je to různé. Až se to stane, budeš připraven k předání. Nemusíš se tím trápit. Prostě na to nemysli.“

Znovu se k němu natáhla. Tentokrát ji nechal, aby se ho dotkla, ale už k ní dávno necítil tu důvěřivou lásku. Celým jeho mrtvým tělem teď rezonoval šok a znechucení.

„Všechno, co si myslíš, že cítíš,“ řekla jemně, „je jen odlesk tvé minulé osobnosti. Sprostá hříčka mizející paměti. Společně ti vybudujeme novou osobnost. Nezatíženou ničím. Budeš svobodný. Teď na to nemysli. Stane se to z ničeho nic. Stejně tomu nemůžeš zabránit, tak proč se tak mučíš?“

Její hlas byl tak bolestně sladký a podmanivý...

„Nemůžu se sám sebe dobrovolně vzdát,“ zamumlal omluvně s nepochopitelným pocitem, že ji zklamal.

„Nezměníš to,“ opáčila rázně.

Ustoupil o několik kroků zpět a neobratně odložil srdce na stůl. Celou tu dobu ho šela pozoroval.

Zbytek noci strávil Nalim v rohu místnosti, kde se poddával krušným myšlenkám a pátral po těch paměťových stopách, které mu

ještě zbyly. Kdykoliv si vybavil něco nového, dlouho tu vzpomínku převaloval v mysli a ihned se zase vracel k ostatním a znovu zpět k této – snad ze strachu, že když je nebude ostražitě hlídat, stopy jeho vlastní minulosti se vytratí do nenávratna. Moc jich ale nenacházel. Poměrně uceleně si vybavil noc, kdy ho zavraždili. Věděl, že byl právě na cestě domů, když ho kdosi přepadl, bodl nožem do břicha a zmizel s jeho kufříkem. On si vytáhl nůž z rány a utíkal pryč po schodech, dokud mu nedošly síly. Nejspíš vykrvácel. Ale svého vraha si nevybavoval a jen přemýšlel, jestli hnědé oči pod hustým obočím patřily jemu. Dokonce uvažoval, jestli ho nezabila ona, nebo spíš Šela. Když však šel ve vzpomínkách dál, nedokázal najít souvislosti. Viděl spoustu lidí, spoustu různých tváří, ale nepoznával je. Slyšel hlasy a neuměl říct, komu patřily. Cítil vůně, ale jejich původ mu unikal.

Ačkoliv noc přešla k ránu, oni dva tentokrát neodešli. Dlouho ho nechali sedět o samotě a nevšímali si ho. Nakonec ale začala být ona neklidná. Přecházela po místnosti a vrhala na něj zlostné pohledy.

„Měl by ses sebrat,“ prohlásila nakonec a postavila se nad něj s rukama založenýma na prsou.

„Proč? Aby byl zákazník spokojený?“ Jeho frustrace v něm vzbudila touhu po rebelii a on neúprosně pokračoval. „Kašlu na to. Stejně jako na tvoje pokyny. Nemáš právo mi řídit život. Už tě nebudu poslouchat.“

Očekával, že jeho slova budou mít výrazný dopad. Neměla.

„Skutečně?“ zašklebila se posměšně ona a Nalima náhle přepadla tísnivá myšlenka, že nad ním jistě musí mít coby jeho stvořitelka nějakou zvláštní moc.

„Chci, aby to skončilo,“ zašeptal a pevně zavřel oči v nesmyslné naději, že až je otevře, bude ve své posteli v... – nemohl si vzpomenout!

Snížila se vedle něj do dřepu a opět k němu natáhla svou konejšivou ruku.

„Proč se tak trápíš, můj milý? Nemysli na nic, jen poslouchej, co ti říkám.“

Nalim ji pozoroval přivřenýma očima a touha ublížit jí se v něm vzedmula jako tsunami.

„Nech mě být,“ zavrčel a odvrátil se od ní. „Chci, aby to skončilo.“

Prudce vstala a chvíli se na něj dívala se směsicí hněvu a pohrdání.

„Neměj strach! Za pár dní tvá paměť beze stopy zmizí a s ní i ta poslední špetka tvého majetnického ega, které není schopné vzdát se něčeho, co už mu dávno nepatří!“ vmetla mu do tváře.

Tentokrát překročila míru. Pomalu vstal. Napřáhl k ní ruku a sevřel prsty kolem jejího hrdla. Její kůže byla vlhká a teplá. Cítil, jak jí pod jeho dlaní pulzuje tepna. Ani se nepohnula. Klidně se na něj usmívala. Vypadala snad až pobaveně. Nalim se otrásl zlostí a bezmocí.

Proč z něj neměla strach? Chtěl sebemenší náznak nejistoty z její strany. I ten by pro něj znamenal vítězství. Chtěl ji porazit a zlomit moc, již nad ním měla. Pomalu sevření prstů utahoval. Když ne porazit, tak aspoň zabít. Slyšel, jak se za ním Šela pohnul.

„Nech ji být,“ ozval se jeho tichý, ale výhrůžný hlas.

„Už jsem tě porazil jednou,“ procedil Nalim mezi zuby. „Jestli se mi znovu postavíš, zabiju tě.“

Sotva dořekl, zahlédl koutkem oka stříbrný záblesk a Šelova čepel mu prořízla krk. Rázem oslepl a ohluchl. Padl kolena na tvrdou dlažbu a na pár okamžiků vůbec nebyl schopen orientace. Rána do pravého boku ho srazila na zem. Uvědomoval si, jak reálné tentokrát nebezpečí je. Dobře věděl, že není zcela nesmrtelný, a i kdyby byl, stále ještě vnímal bolest. A jeho učitel se zdál více než ochotný mu pravý význam tohoto pojmu co nejdříve objasnit.

Vnímal dlaněmi nepatrné vibrace studených dlaždic, jak ho Šela obcházel. Snažil se neztratit pojem, kde se jeho nepřítel nachází; neodvažoval se vstát. Vibrace pomalu opisovaly elipsu. Jakmile se na okamžik zastavily, zalehl Nalim na zem, čímž se těsně vyhnul Šelovu výkopu. Vymrštil se, chytil Šelu za tušený kotník a prudkým švihem volné ruky podrazil útočnickovi druhou nohu v koleni. Vibrace mu napověděly, že Šela upadl na zem, ale znovu rychle vstal. Jeho smysly se zatím začínaly vracet.

„Zdá se, že potřebuješ důraznější lekci,“ uslyšel znovu Šelův hlas a další rána zhatila jeho pokus zvednout se.

„Nejsi ničím omezený,“ řekla ona. „Jen svou vlastní myslí.“

Pro ni to nebylo nic víc než další cvičení. Chce ho vyprovokovat? Vážně si myslí, že bude tancovat, jak ona píská?

Zvedl oči k Šelovi a uviděl v nich nenávist a potěšení z boje, hraničící se šilenstvím.

Dobrá, zašklebil se pro sebe, tak tady je ta důraznější lekce.

Odkutálel se stranou a vyskočil obloukem na nohy. Kopl Šelu do břicha a těsně uhnul noži, který se mu mihl před nosem. Vykryl několik zuřivých výpadů a pokusil se zaútočit sám. Šelova agresivita

ho ale poněkud ochromovala. Nikdy jej v takovém stavu nezažil. Dostal ránu ze strany do tváře a několik vteřin na něj zíraly přeříznuté vazy na jeho levé dlani. Podařilo se mu přirazit nepřítele na kamenný stůl a nepřítel mu probodl stehno. Podklesla mu noha. Šela ho chytil za krk a přehodil přes půlku místnosti tak, že Nalim narazil bokem do stěny vedle jednoho ze svícňů a sesunul se na zem. Svícen se zvonivým rachotem spadl a svíčky se rozsypaly po dlažbě. Některé z nich zhasly. Šela k němu rychle vykročil, ale Nalim neotálel. Potřeboval zbraň. Zbraň, ne hračku na zpomalení svého protivníka. Skočil ke skřínce a vytáhl dýku se čtyřmi čepelemi.

Viděl, jak ona zpozorněla a zamračila se, ale Šela ani nemrknul. Skočil po Nalimovi celou svou vahou. Nalim jen o vlas uhnul, otočil se na patě a vbodl dýku do Šelových zad. Nastalo ticho. Dlouhán ztuhnul a jeho bezvládné tělo dopadlo na stůl a pak na zem. Nalim u něj stál a sledoval, jak se mrtvé maso pozvolna rozpadá, jako když oheň požírá papír. Pach bylinné masti se měnil v pach prachu.

„To jsi neměl,“ ozvalo se po jeho boku. Neslyšel ji, když k němu přišla. Hleděla na zbytky těla, které se změnily v jemný popel a za několik vteřin už po nich nezbylo ani stopy. „Šela byl můj. Jediný, kterého jsem si nechala.“

Otočila se k němu.

„Zůstaneš teď se mnou?“

Neodpověděl jí. Napětí z boje ho ještě stále neopustilo. Kývl směrem ke skřínce.

„To jsou moje věci?“

Přisvědčila. Klekl si na zem a vytáhl oblečení. Potřeboval vzpomínky - cítil se prázdný.

„Neodpověděl jsi mi,“ připomněla mu jemně.

„Co klient?“

„Klient počká. Mé zájmy jsou přednější.“

Klekla si vedle něj.

„Oživit člověka je něco velmi zvláštního,“ vysvětlovala, zatímco on se přehraboval ve svých špinavých, slepených šatech; bylo na nich mnoho zaschlé krve.

„Je to v jistém smyslu velmi krásné. Takový člověk je znovu zrozený. Je nevinný. Alespoň dokud si nevzpomíná na to, kým byl,“ dodala o poznání chladněji.

Nalim ji vnímal jenom napůl. Otevřel krabici s doklady a vylovil občanský průkaz.

Milan Tichý. Milan.

Ironicky se pousmál.

„Tos mi nemohla dát normální jméno?“

„Vždycky to dělám takhle. Je to jednodušší než pokaždé něco vymýšlet,“ mávla ledabyle rukou. „Nalime, chápeš, co ti nabízím? Mohu z tebe udělat nového člověka. Budeš takový, jaký budeš chtít být.“

„Jaký budeš ty chtít, abych byl,“ zavrčel.

„Ach, jistě, to snad pochopíš. Ale nabízím ti svobodu. Tak řekni, jaký bys chtěl být?“

Neodpověděl. Beze slova zíral na svůj průkaz a v hlavě se mu vynořila nová vzpomínka. Proč ho to nenapadlo dřív? Podíval se jí do očí.

„Mám ženu.“

„Měl jsi,“ opravila ho důrazně.

„Neví, co se se mnou stalo.“

„Snad je to pro ni tak lepší,“ zašklebila se na něj.

„Nedala jsi jí možnost, aby mě pohřbila.“

„Ách, přestaň s tím už!“ zvolala netrpělivě a vstala. Její krásná tvář byla poznamenaná nechutí k tomu všemu, co se právě odehrávalo.

„Ani by sis na ni nevzpomněl!“

„Ty snad nemáš srdce,“ zavrtěl Nalim nevěřičně hlavou. „Kdo sakra jsi?“

„Jsem tvoje matka.“

„Nelži mi!“

„Dala jsem ti život!“

„Matky dávají život. Tys mi dala otroctví! Prodáváš nás klientům, ale neptáš se, co s námi dělají. Jsme jen zboží. Zboží, kterému odepíráš duši. Je ti úplně jedno, co cítíme. Ty nejsi matka, jsi démon v lidské podobě! Záleželo ti vůbec na Šelovi? Zabil jsem ho a ty řekneš jen: Byl můj, zůstaneš se mnou ty? Cítíš vůbec něco?“

Všechno to na ni vychrlil a doufal, že zahlédne alespoň špetku lítosti, nebo čehokoliv jiného, co by dokazovalo, že ji někde zasáhl. Že v ní zbývala nějaká lidskost.

„Jsi silnější, než byl Šela. Mnohem silnější,“ odvětila ale ona s leskem v očích.

„Nenávidím tě,“ vydechl Nalim. „Tak hrozně, že to ani nedokážu říct.“

„Nemůžeš cítit nenávisť,“ zasyčela na něj. „Ve skutečnosti necítíš vůbec nic. Tohle je jen prelud. Tvoje paměť vyhasne a nezůstane nic. Nic, než to, co do ní vložím já!“

„Nikdy ti nenechám svoje tělo,“ odsekl Nalim, ačkoliv netušil, jak by jí mohl zabránit, aby s ním udělala, co sama uzná za vhodné, jakmile budou jeho paměťové stopy ztraceny.

„Mně nemůžeš uniknout,“ pousmála se. „Tvoje tělo patří mně. Jsem tvoje paní, ať uděláš cokoli.“ Krátce se odmlčela a její pohled opět změkl. „Proč se mnou vlastně mluvíš, jako bych byla nějaká zrůda? Já jsem ti život nevzala. Jen jsem si odnesla, co jsem našla na ulici. Tak jako někdo sebere desetník, já sbírám těla. Podívej se na to trochu racionálně.“

Tentokrát se rozesmál on, ale jeho smích zněl nepřírodně a hystericky.

„Jako desetník, co najdeš na ulici? To je fakt bezvadný!“ Nevěřicně na ni civěl. „Tak racionálně. Fajn. No fajn. Takže to, že někdo ztratí desetník, znamená, že už není jeho majitelem?“

„Chceš si hrát se slovíčky?“ ušklíbla se otráveně.

„Jen by mě zajímalo, jak dalece racionální tohle může být. Vždyť je to... absurdní!“

„Jistěže už není jeho majitelem. Od chvíle, kdy ho sebereš, je desetník tvůj.“

„Takže kdybys mě nesebrala, byl bych svůj, ale takhle nejsem.“

Vydala zlostný, netrpělivý zvuk. Byl v tak podivném kontrastu s jejím jinak jemným hlasem, že se Nalim bezděky otrásl.

„Jak bys mohl být svůj?“ zvolala. „Tvoje duše opustila tělo, které už nepotřebovala. Já jsem pro ně upotřebení našla. Co je na tom špatného? Jsi jen záznam minulosti duše Milana Tichého. Jako poznámkový blok nebo deník. Má deník právo sám na sebe? Je svým majitelem?“

„Deník si neuvědomuje sám sebe!“

„Jak to víš? To ty tvrdíš, že si sám sebe neuvědomuje. Já tvrdím, že ty si sebe taky neuvědomuješ. Že všechno je jen iluze paměťových stop. Kdyby deník uměl mluvit, mohl by tě také přesvědčovat, že má duši.“

„Pokud by mluvil, věřil bych mu.“

„Pak jsi hlupák, když si myslíš, že právě to, co mluví, má duši!“ odtušila. „Nejsi nic než schránka záznamů z minulosti. Zatím.“

„Nehodlám tu čekat, až se to stane,“ zavrtěl rozhodně hlavou.

„Když nepočkáš, nebude nikdo, kdo by vytvořil tvoji novou osobnost,“ řekla rychle varovným tónem. „Budeš se bez cíle toulat světem. Prázdný, ve věčném zatracení.“

„Nechci se stát tvým poskokem.“

Otočil se a zamířil zpět do svého tmavého rohu. Když jí nastavil záda, napadlo ho, co jí bránilo sebrat ze země dýku a zabít ho tak, jako on zabil Šelu. Nic takového však neudělala. Zůstala stát na místě.

Opřel se zády o studenou stěnu a přemýšlel. Celé hodiny seděl bez hnutí. Když se k němu pokusila přiblížit, zakázal jí to a ona pak jen ležela na jeho kamenném stole a mlčela. Zjevně si netroufala ho

nechat samotného. Nalim slyšel v okolním tichu její pomalý dech. Působila znuděně.

Minul den a další noc. Zdálo se, jako by nepotřebovala k životu nic víc než on. A přesto nepochyboval, že byla živá. Ve skutečnosti ho její tělesné vlastnosti už nijak nezajímaly. Přestal se jimi zabývat, stejně jako nepátral po tom, jak může sám být mrtvý a přitom cítit, slyšet, vidět a vůbec fungovat téměř jako živý člověk.

Nakonec se rozhodl. Vstal a tichým krokem vyrazil ke dveřím. Věřil, že při troše štěstí snad usnula.

„Kam jdeš?“ zeptala se náhle ostře a posadila se.

„Pryč,“ odpověděl stroze.

„Nesmíš se ode mě vzdálit! Jenom já můžu znovu vytvořit tvou osobnost. Dokonce i obnovit tu starou, budeš-li si to přát.“

Nalim s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Když to můžeš udělat ty, jistě mohou i jiní.“ Byl to výstřel naslepo. Doufal, že mu její reakce dá jasnější představu o tom, měl-li pravdu.

Vyprskla smíchy.

„Myslíš svoji ženu, je to tak? Můj milý! Nejsi o nic míň naivní než v den, kdy ses poprvé probudil. To si vážně myslíš, že tě přijme? Že tě pochopí? Lidé nenávidí to, co je jiné. Mají z toho strach.“

„Mluvíš, jako kdybys ty sama nebyla člověk,“ odfrkl napůl pobaveně.

„Taky že už nejsem!“ oplatila mu útočně. „Jediné lidství, které ve mně zbylo, je láska k vám – mým dětem.“

„Tak proto nás tvoříš,“ pochopil. „Milujeme tě bezelstnou láskou – bez otázek a podmínek. Alespoň než se nám vrátí vzpomínky. Potom z nás uděláš bytosti podle vlastních představ, ale už s námi nevydržíš, proto nás pošleš pryč.“

Její pohled ho důrazně varoval, aby už nepokračoval, ale on se nenechal zastrašit. Chtěl jí ublížit. Když už ne rukama, tak aspoň slovy.

„Jenomže nesneseš samotu, proto sis nechala Šelu. Možná byl něčím jiný než ostatní. Snad nestihl pochopit, co se mu stalo, a nedával ti vinu. Když zapomněl na svou předešlou osobnost, udělala jsi z něj svého syna. Snažíš se zachytit poslední zbytky svého lidství.“

„Nenávidím lidi.“

Řekla to tak z hloubky, že nemohl, než věřit.

„Ale nedokážeš bez nich žít. Proto nenávidíš nás.“

„Já vás miluji,“ zavrtěla hlavou. „Jste dílo mých rukou.“

Nalim ale viděl, že udržet ten sladký tón jí stálo víc a víc námahy. Měl zvláštní dojem, jako by jemnými údery ostrého nože pomalu odsekával tu zlatou krustu, kterou sama sebe obalila, a dostával se k tomu, co bylo pod tím líbivým povrchem. Jeho očím se pozvolna začalo odhalovat cosi temného, ošklivého a plného nenávisti. Jako démon ukrytý v těle krásné ženy. Co se stane, až bude démon zcela nahý bez svých příkras? Zlomí ho to, nebo rozzuří?

Odpověď neznal, ale vědomí toho, čím on sám byl, způsobovalo, že už se pramálo staral o vlastní bezpečí. Chtěl jen patřit sám sobě.

„Ne,“ řekl chladně. „Jsmo ukradené lidství.“

„Vypadni!“ vykřikla najednou a seskočila ze stolu. Udělala k němu pár rázných kroků a napřáhla útlou paži ke dveřím. „Vypadni odsud! Běž si tam ven a uvidíš, jak tě přijmou! Zkus přede mnou utéct, ale nikdy se ti to nepodaří. Jsem tvojí součástí, beze mě budeš ztracený. Beze mě nejsi nikdo. Neochráním-li tě před nimi, čeká tě jen bolest. Jdi si za nimi, když po nich tak toužíš! Když věříš, že jsi víc jako oni než jako já.“

Překvapeně na ni hleděl, a když se stále nepohnul, dodala ještě vyšším hlasem: „Vypadni! Jdi pryč! Tak jdi už!“

Na víc nečekal. Otočil se a utíkal. Běžel sklepením ke vchodovým dveřím. Nevěřil, že k nim stihne doběhnout. Odevšad se k němu upínaly její oči a v nich divoký oheň. Když míjel jednu z menších chodeb, zdálo se mu, jako by v ní zahlédl stín lidské postavy se šakalí hlavou. Utíkal pořád dál, jak nejrychleji dokázal, až konečně spatřil světelné obrysy vrat. Vyrazil je a vyběhl do světa tam venku.

Stál pod malým kopcem tváří v tvář vycházejícímu slunci. Chvilí mžoural a celé jeho tělo se chvělo. Otočil se zpět k černotě zející mezi dřevěnými křídly. Zelený kopec jako by zíval na pozdrav novému ránu, nezajímaje se o nic z toho, co se odehrálo v jeho útrobach. Vše kolem bylo mírumilovné a plné světla.

Náhle se z nitra sklepení vydral nelidský výkřik a Nalimovi naskočila husí kůže. Bylo v něm tolik bolesti a zlosti, že by je člověk sotva dokázal snést. Otočil se ke sklepení zády a prchal travnatým svahem směrem ke slunci.

Opustil ji.

Pod kopcem narazil na vesnici. Zde zpomalil. Procházel mezi domy a přemýšlel, zda je na něm na pohled jeho odlišnost poznat. Lidé v zahrádkách a na ulicích si ho nevšimli. Prošel vesnici svižným krokem a vdechoval čerstvý vzduch, který bez užítku naplňoval jeho plíce a znovu z nich unikal. Cítil vůni života. Listy stromů zářily čerstvou zelení a ptáci štěbetali v jejich větvích. Dlouho obdivoval detaily svého okolí. Pampeliška rostoucí v prasklině na chodníku. Mech porůstající starý dřevěný plot. Truhlíky na okně domu překypující červenými a fialovými květy. Strach ze sklepení a z ní mu ale stále šlapal na paty jako nějaký stín, který vrhalo jeho neživé tělo bez ohledu na směr slunečních paprsků vždy za jeho záda.

Došel k velké silnici a začal stopovat auta. Pamatoval si dost na to, aby věděl, kam se potřeboval dostat, neměl ovšem nejmenší tušení, kde se nacházel teď.

Zastavil mu mladý muž s bílou dodávkou.

„Kam to chceš, kamaráde?“

Nalimovi se jeho vlastní hlas zdál bez doprovodu ozvěny z podzemní místnosti podivně plochý. Štěstí stálo tentokrát na jeho straně – řidič měl namířeno tím správným směrem. Anebo to nebylo štěstí?

Když nastoupil do vozu, oddychl si. Brzo ji nechá daleko za sebou. Už ji nikdy neuvidí. Najde svou ženu a ona mu pomůže. Pochopí to. Tolik tomu chtěl věřit.

„Jak ti říkají? Já jsem nějaký Blažek, ale kámoši mi říkají Blik,“ zasmál se řidič.

„Milan,“ odpověděl po krátkém zaváhání. „Jak dlouho to bude trvat?“

„Cesta? Tak čtyři hodky, víc ne.“

Budu od ní dost daleko.

Prohlédl si muže z profilu a se zamrazením shledal, že mu něčím značně připomíná Šelu. Zavrtěl hlavou a upřel pohled na cestu. Minuli stopařku s tmavou pletí a dlouhými, černými, kudrnatými vlasy.

Nebude mě hledat, přesvědčoval sám sebe, ale současně se nedokázal ubránit dojmům, že je sledován.

Měla snad tohle být jeho vytoužená svoboda? Celý život ve strachu z ní? Cítil se osamělý a bezmocný. Stihne se dostat domů, než se jeho paměťové stopy ztratí?

Jízda ubíhala pomalu. Bílá čára se občas rozpojila a pak zase spojila, slunce šplhalo vzhůru a Blažek mluvil a mluvil. Kdyby ho byl Nalim poslouchal, dozvěděl by se o jeho rodině víc, než věděl v současné chvíli o té vlastní. Z rádia se ozývaly tlumené zvuky country, dokud hudba náhle nezměnila charakter.

„Páni,“ našpulil Blažek rty a výhrůžně se na rádio zamračil. „To zní jak nějaká orientální hudba, co? Připomíná mi to poušť, faraóny, balzamování, vždyť víš.“ Zasmál se.

Nalim rádio rychle vypnul a jen přemýšlel, jestli Blažek jen tak plácá, nebo něco tuší.

Jak by ale mohl?

„Jasně, takhle to bude lepší,“ přikývl řidič a pokračoval ve svých stupidních příhodách.

Nalim pocítil značnou úlevu, když z dodávky konečně vystoupil. Poděkoval Blažkovi a zabouchl dveře.

„V pohodě,“ kývl na něj z otevřeného okénka řidič. „Tak hodně štěstí, Nalime.“

Dodávka se rozjela a Nalim se za ní chvíli zamračeně díval, než se strnule vydal po známé ulici ke svému domu, s nepříjemným pocitem, že se stmívá, přestože je slunce ještě vysoko na nebi. Minul výlohu se starožitnostmi, v jejímž středu ležela na zlatém tácu rituální dýka se čtyřmi čepelemi. Pokračoval necelých dvacet minut, když dospěl k zahradní čtvrti. Zastavil se na rohu a chvíli si prohlížel druhý dům po své levici. Okna v přízemí byla doširoka otevřená a se záclonami si pohrával teplý větrík. Dům byl obehnán bílým lačkovým plotem.

Pochopí to, přesvědčoval sám sebe. Pochopí to a pomůže mi.

Udělal další nejistý krok kupředu a letmo zahlédl, že kolem něj prošel mohutný muž s hustým obočím. O kus dál na lavičce seděla mladá žena v bílých šatech s černými vlasy.

Pomalou pokračoval. *Osvobodím se. Budu volný.* Zadíval se do slunce. Proč se tak rychle stmívalo?

Dům s lačkovým plotem se blížil.

Ale co jí řeknu? Byl jsem téměř půl roku pryč a nedal o sobě ani slůvkem vědět. Uvěří mi, když jí řeknu pravdu? Ale co když mi ona nelhala? Co když mě moje žena nepřijme? Co budu dělat, jestli mi nedovolí zůstat a neobnoví mou osobnost?

Zastavil se. Na zemi před ním se cosi bíle zalesklo. Sehnul se a sebral z chodníku desetník. Několikrát ho otočil mezi prsty.

Vzpomínka na poslední rozhovor s ní ho páčila u srdce. Potřeboval ji...

„Ne,“ zamručel a znovu se rozešel, „nebudu druhým Šelou. Mlčenlivým stínem mezi stíny.“

Po zádech mu přeběhl mráz a ve vzduchu ucítil nahořklou vůni. Měl dojem, že stín za jeho zády roste a přibližuje se k němu. Neodvažoval se otočit, ale přidal do kroku. A náhle jeho paty olízl horký vzduch a cosi jím prostoupilo – mohutná vlna se převalila přes kraj a zmizela stejně podivně, jako se objevila. Ale jeho nesmetla. On pokračoval dál. Dál kráčel ulicí. Minul branku prvního domu a nezpomalil. Minul dům s bílým lačkovým plotem a pokračoval stále kupředu. Opodál bíle oděná žena vstala z lavičky a s úsměvem začala následovat jeho kroky.

Kam že to šel? Nevzpomínal si.

Et omnia vanitas

Mistr seděl zadumaně ve vysokém křesle z černé kůže a přítmí jeho pracovny jako by v sobě skrývalo všechna tajemství universa. Těžké, léty sešlé závěsy zakrývaly okna a jen na jejich roztřepených okrajích jako koróna plápolaly okrové paprsky pozdního slunce. Slabé světlo v místnosti vycházelo ze starožitné lampy stojící na stolečku s telefonem po mistrově pravici, a v krbu nad rozžhavenými zbytky polen občas povstal nějaký ten příliš ambiciózní plamínek, aby záhy zjistil, že přecenil své možnosti, a opět skončil z nedostačujícího přísunu potravy.

Naproti mistrovi stálo druhé, o něco skromnější křeslo a mezi nimi kulatý stůl a na něm zlatý pohár naplněný skvělým vínem a velká dřevěná šachovnice. Umně vyřezaní účastníci odvěké bitvy mezi černou a bílou vrhali dlouhé stíny. Mistr obratně uchopil štíhlými prsty za hlavičku černého jezdce a mlčky jej přesunul mezi nepřátelské vojáky. Jeho protihráč, velmi tichý společník a nesmírně trpělivý šachista, zůstal dlouho v nehybném zamyšlení hledět na bitevní pole, než se i on odhodlal k opatrnému tahu.

Tibor už sotva popadal dech. Běžel, jak nejrychleji mohl, od Můstku k Muzeu. Plíce a nohy mu hořely, ale on se nezastavil ani na okamžik k odpočinku. Nákrčník uzmutý v druhém světě mu v běhu

poskakoval nad klíčovými kostmi a působil mu značné nepohodlí. Přece jen ho ale poněkud více znepokojovali rozzuření hlídači nákrčníku, kteří se v děsivých podobách, do nichž se ráda strojí smrt, jako partyzáni objevovali hned tu, hned tam a šokovou terapií nutili jeho nervový systém překonávat vlastní hranice. Neznal nic horšího, než být pronásledován pomstychtivými mocnostmi zászvětí mezi různobarevnými skupinkami turistů.

Konečně dorazil na zastávku jedenáctky. Rychlým a lehce vyšinutým pohledem zkontroloval své okolí, vytáhl z kapsy mobil a začal telefonovat.

Abychom čtenáře nemátli, zdůrazňujeme, že následující rozhovor nemohl nikdo z přítomných smrtelníků vyslechnout, jelikož se Tibor jako každý správný mág obestřel kouzlem odpuzujícím lidské smysly, a zůstával tudíž neviděn-neslyšen, potažmo nehmatán.

Zádumčivé ticho náhle a zcela nepatřičně prořízl zvonek telefonu. Mistr se jen neochotně odtrhl myšlenkami od hry a zvedl sluchátko, pohled však nespouštěl ze šachovnice.

„Ano?“ zeptal se poněkud rozčarovaně.

Ze sluchátka přístroje, o nějž by se snad již spíše než starožitník zajímal archeolog, se ozval Tiborův hlas. Z hlasitého sípání, které předcházelo prvním slovům, mistr usoudil, že mladík ještě před okamžikem běžel.

„Proč jsi mě nevaroval?“ zafuněl Tibor vyčítavě. „Proč jsi mi neřekl, že půjdou za mnou? Myslel jsem, že když se jednou zmocním artefaktu a uniknu z jejich světa, nechají mě na pokoji.“

„Ach, to by ale bylo příliš snadné, můj milý,“ odvětil nevzrušeně mistr a přesunul věž. „Musíš je porazit, ne jim utéct. Není totiž kam utíkat, budou tě následovat všude.“

„Ale jak se jich mám teda zbavit?“ zaúpěl Tibor.

„Popři je,“ odpověděl prostě mistr, a aniž čekal na odpověď, zavěsil. Jeho protivník zatím táhl koněm.

„Inu, Zikmunde, co si myslíš o mém posledním učedníkovi?“ začal, zatímco znaleckým pohledem hodnotil nově nastalou situaci. „Nadějný chlapec, ne? V zásvěti si vedl velice dobře. Ale co zde? Jak se postaví silám druhého světa zde, kde na sebe vezmou podobu jeho největšího strachu? Mohl by uspět?“

Zikmund mlčky naklonil hlavu na stranu. Ano, skutečně se zdálo, že je jistá naděje, že tento mladý mág splní pověstné mistrovské nároky. Nikdo se zatím neosvědčil. Dokud se nenajde učedník, který svého učitele předčí, zůstane mistr bez nástupce.

„Už čekám příliš dlouho, Zikmunde,“ zavrtěl mistr hlavou a jeho majestát se stářím současně scvrkl jako seschlá švestka i vzrostl jako rozložitý dub.

Zikmund přikývl. On o mistrově historii něco věděl. Coby první učedník mu dělal společníka pro šachové partie od chvíle, kdy sám selhal při plnění úkolu.

Ach, ano, snad by bylo vhodné podotknout, že Zikmund mistrem svěřený úkol nepřežil. Ačkoliv ze zásvěti přinesl nádherný prsten s tyrkysovým kamenem, cestou k mistrovi ho stihla jistá nemilá skutečnost, jejíž podrobnosti nikdo kromě mistra neznal a ani znát nechtěl. Tichým společníkem se pak Zikmund, stal nikoli proto, že

by neměl co říct, ale že mu nezbylo z mluvčího ústrojí nic než zuby. Vezmeme-li v úvahu, co mu vlastně zbylo z tkání, můžeme o něm bez výčitek prohlásit, že jelikož ho tvořila pouze tkáň kostní, byl prakticky z biologického hlediska kostlivcem. Tato skutečnost mu ovšem nebránila hrát obstojně šachy, a je tudíž pro náš příběh v zásadě nepodstatná.

Tibor zatím nastoupil do tramvaje a horečně přemýšlel, jak se zbavit svých pronásledovatelů. Když se rozhlédl, nikoho z nich neviděl, ale nemohl uvěřit, a zvláště ne po tom, co mu řekl mistr, že by je setřásl nadlouho. Jistě jen vyčkávají na svou další příležitost. Jak je má tedy zničit? Jak je má popřít?

Jistě, jsou nyní ve světě, který pro ně není domovem, zde jejich moc významně slábně. Jsou klamem, halucinací, ničím víc. Ale jak je popřít? Dokáže-li jim odepřít ve svém světě existenci, zbaví je tím moci. Jenže jak to udělat, když ho polévá studený pot, kdykoliv na něj znenadání vyskočí zpoza auta nebo vozíku s hot dogy? Jak se jich nemá bát, když jsou ztělesněním jediného strachu, který nikdy nedokázal překonat? Toho nejstaršího strachu ze všech, starého jako život sám.

„Tvé selhání mě tehdy hluboce zasáhlo, Zikmunde,“ pokýval mistr hlavou a upil víno ze zlatého poháru. Zikmund by si jistě byl povzdechl, kdyby měl plíce. „Byl jsi můj první učedník a nejtalentovanější ze všech. Kromě Tibora ovšem, nevynášejme nad ním ještě soud.“

Zamyšleně obrátil pohár v dlani a sladké vzpomínky zaplavily jeho mysl.

„Přinést tento pohár bylo mojí zkouškou. Můj tehdejší mistr ve mne velmi doufal. Byl již stár a toužil se zbavit tohoto světa a celého společenství. Jeho jméno bylo slavné a on si stěžoval, že již nemá ani chvílku klidu. Lidé ho stále otravovali s nesmysly. Rolníci mu zvláště pili krev. Věčně nespokojená pakáž, říkával. Nadávají, když je sucho, nadávají, když prší. Toužil uvalit své staleté břemeno na má bedra.“

Mistr se významně odmlčel. Zikmund se zájmem naslouchal, jako by tuto historku neslyšel již tisíckrát.

„V zászvěti jsem si vedl skvěle, mocnosti proti mně neměly šanci. Byl jsem neohrožený, smělý mladík, plný síly a odvahy. Ale po návratu jsem i já musel čelit svému největšímu strachu. Ach, jaká úzkost mě popadla, když jsem si jen představil, že bych neuspěl. Snad jsem byl tehdy trochu více ambiciózní než mí vrstevníci, ale měl jsem potenciál, Zikmunde, potenciál, stát se největším mágem všech dob.“

Ztichl a nechal poslední větu, aby ještě chvíli rozechvívala vzduch v místnosti a nakonec se otiskla do všech tmavých koutů, do každého zrníčka prachu, do sebemenší praskliny ve zdi či nábytku. Atmosféra celého bytu tak neustále vstřebávala připomínky mistrovvy moci a byla téměř živoucím zrcadlem jeho velikosti.

Zikmund, mírně zklamaný, že se opět nedozvěděl, jak vlastně jeho učitel tehdy překonal hrůzu ze selhání, vrátil opět svou pozornost ke hře. Starý muž se zatím v myšlenkách věnoval poháru. Vybavil si okamžik, kdy zvítězil nad silami zászvěti a podmanil si je tak na dlouhá

desetiletí. Cítil se jako tenkrát. Podobně se musel cítit Percival, když uspěl v hledání Svatého grálu.

Usmál se tomu výstižnému přirovnání, odložil pohár a pohlédl na šachovnici. Zikmund táhl a uvolnil tak nevědomky cestu černé dámě.

Tramvaj mířila na I. P. Pavlova. Protože nemohl než vyčkávat, Tibor se konečně trochu uvolnil a dovolil své ostražitosti polevit. Sbíral síly. Až vystoupí, dá se znovu do běhu, aby byl u mistra co nejdříve. Pravda, mocnostem neuteče. Ale jenom sama myšlenka na mistra mu dodávala odvahy a klidu.

Na samém konci vozu stála mladá žena. Tibor ji zprvu zachytil jen periferně, ale její dlouhé plavé vlasy a krátká modrá sukně záhy upoutaly jeho pozornost. Otočil hlavu, zadíval se na ni a hrůzy prožité v zászvětí najednou odvanuly do zapomněnání jako podzimní listí zjara. Cítil se jako v přítomnosti nějaké požeňnané nebeské bytosti a netrvalo dlouho a nabyl nezvratného přesvědčení, že jeho spolucestující je přinejmenším archandělka. Samozřejmě se v tu chvíli nezabýval otázkou, proč by archandělka měla využívat služeb Pražské integrované dopravy, když by pro ni jistě nebyl problém pořídít si například pěkné Porche. Jen hleděl na ten jemný bledý obličej a cítil se blaženě jako Japonec pod orlojem.

Vteřiny trvaly hodiny a celý unikosmos přihlížel tomuto setkání – s pobaveným úšklebkem na rtech vševědounosti. Žena se na Tibora otočila a měkký, poddajný pohled jejích očí ho zbavil posledních zbytků rozumu.

Mistr se v nepříliš vzdáleném bytě v duchu usmíval při pohledu na šachovnici.

Ale Tibor nebyl tak snadným úlovkem, jak se v té chvíli všem přihlížejícím (a že jich bylo požehnaně, přestože přímý přenos přes Internet byl zakázán především staršími mágy z důvodů, jež si může každý snadno domyslet) zdálo. Právě ve chvíli, kdy již tito nabývali přesvědčení, že zápas je rozhodnut, žádné překvapivé zvraty nepřijdou a docela by bodlo kafičko, probudila se v Tiborovi jiskřička racia, která ihned zahrnula mladíkovu ikonu brutálně nekompromisní kritikou. Tak například poukázala na ty drobné rudé plamínky v těch andělských očích, příliš žádostivý úsměv na rtech, no a samozřejmě i na skutečnosti, že prohlédla Tiborův magický závoj, a tudíž zkrátka nemůže být obyčejným člověkem.

Tibor si musel s politováním přiznat, že toto nejspíš nebude jeho osudová láska, s níž by žil šťastně až do smrti a měl kupu dětí, které by již odmala učil vařit lektvary z pavoučích nožiček. Byla bytostí jiného světa. Jeho vrozená nedůvěřivost k cizím lidem, kterou v něm vypěstovala xenofobní matka, teď archandělku automaticky zařadila k ochráncům nákrčníku. A právě včas. V témže okamžiku se totiž lehce jako vánek zvedla bledá paže a s rychlostí kobry se natáhla po zlatém artefaktu. Tibor jen o vlasek uskočil, roztrhl křídla dveří a vyletěl z tramvaje řítící se v dopravní zácpě rychlostí asi deset metrů v hodině mezi neuroticky popojíždějící auta. Dal se do běhu a ani se neotočil. A dobře udělal. Uražená kráska na sebe vzala podobu utopené ženy a sledovala ho se zlostným pohledem. Smrt ve vodě však stále ještě nebyla tím, co Tibora strašilo ve snech.

Zikmund se (přestože to nebylo poznat) usmál. Právě postřehl, jaké plány má mistr s černou dámou. Jednoduchým tahem na poslední chvíli odklidil bílého krále do bezpečí. Ač sám domovem v zászvětí, hrál s figurkami, v nichž se odrážel Tiborův boj, a ač v jistém smyslu jeho sokem, přece mladému muži začínal tiše fandit. Mistr, muž, který staletí hledal nástupce, stál naopak v šachové hře na straně mocností druhého světa. Mocností, proti nimž sám kdysi bojoval.

„Ale, ale,“ poznamenal nyní rozverně i výhrůžně, „náš mladíček v sobě přece jen našel sílu odolat kouzlu překrásné paní ze zászvětí. Začínám věřit, že se mu to nakonec přece jen podaří... Ne, Zikmunde, ne, raději nedoufám. Zůstanu chladným pozorovatelem a ušetřím sám sebe zklamání, selže-li. Naopak uspěje-li, budu mile překvapen a konečně naleznu klid ve vědomí, že mohu pokračovat svou cestu po universu zanechávaje zde důstojného nástupce.“

Zikmund dlouze pohlédl na svůj prsten s tyrkysovým kamenem, pro nějž zemřel. Mistr dlouze pohlédl na pohár s vínem, pro nějž žil.

Tímto nechceme naznačovat, že by snad měl mistr sklony k alkoholismu (ač byl velkým milovníkem a znalcem vína a jeho spizírna byla pověstná). Poukazujeme pouze na skutečnost, že mistrův život – stejně jako život Zikmundův a Tiborův – závisel na získání artefaktu. Nošení artefaktů ze zászvětí bylo vůbec u mistrů (u učedníků již podstatně méně) velmi oblíbeným zadáním. Skutečně dobře prověřovalo všechny schopnosti, jimiž by nástupce měl oplývat, a vzhledem k náročnosti a s ní spojeným rizikům zároveň zajišťovalo,

že učedník nemající patřičný potenciál již nebude mistra nadále okrádat o čas.

K úmrtí při nesplnění úkolu nedocházelo obvykle jen ve dvou případech. Za první – když se učedník vzdal ještě před uzmutím artefaktu, a za druhé – když se po návratu ze zásvěti zbláznil. Mocnosti nejsou kruté a někdy se spokojí kupříkladu i s tak mírným trestem, jako je věčný pocit učedníka, že ho pronásledují obří slimáci, nebo že se vlastně narodil jako ježek. Takových případů můžeme ostatně v zařízeních pro choromyslné nalézt celou řadu. Výjimky z tohoto pravidla se samozřejmě milosrdně objevovaly, a sem tam i někdo při splnění úkolu uspěl, aby dal alespoň nějakou naději všem dalším adeptům – ale moc se to nestávalo.

„Ne, Zikmunde,“ vytrhl mistr ze zamyšlení typického reprezentanta těch, kteří neměli na plže ani na ježky nikdy štěstí. „Vanitas vanitatum et omnia sunt vanitas. Neuvěřím, dokud Tibor nezvítězí!“

A Tibor měl k vítězství blíže než kdo jiný. Snad blíže než měl před dávnými časy pověstně talentovaný Zikmund. Právě dobíhal na Náměstí Míru a vědomí, jak blízko je teď u bytu svého ochránce, dodávalo jeho ochabujícímu tělu sílu. Jeho ducha zase povzbuzovalo uvědomění si vlastní ceny. Když sebral poslední síly, aby se vymanil z moci čarodějky z druhého světa, jako by procitl z věčného spánku. Nikdy se necítil tak živý jako nyní. Nikdy si tolik necenil vzduchu, co mu plnil plíce, a krve, co kolovala v jeho cévách.

Poslední paprsky slunce ozařovaly věže kostela svaté Ludmily, patronky České země, a dávaly jim odstín nepálené hlíny, který skvěle kontrastoval s blankytnou modří večerního nebe. Tibor doběhl ke dveřím mistrova domu. Na zápraží seděla nadlidsky velká postava, celá zahalená v černý plášť, kápi staženou hluboko do tváře – pokud tedy vůbec nějakou tvář měla. Na kolenou jí ležel mohutný meč s ostřím zubatým a narezavělým. Žádnou část jejího těla nebylo vidět, ale po tom Tibor ani netoužil. Na to měl příliš velkou fantazii. Zaujal pánovitý postoj a neohroženým, velitelským hlasem zvolal:

„Ať jsi duch či tělo, ustup tomu, kdo zná svou cestu a je odhodlán po ní jít, ať to stojí cokoliv!“

Postava jen mlčky pozvedla hlavu, tvář se však neobjevila žádná. Hněv se vzedmul v mladém učedníkovi jako oheň nad ropnou skvrnou. Postavil se mocnostem v jejich světě, kde vládly plnou silou, a zde, kde mohou jen strašit a lekat, by jim ustoupil? To tedy ne! Překoná-li vlastní strach – strach ze smrti, který není než nesmyslným pozůstatkem pradávných pudů, ztratí nad ním ochránci nákrčníku veškerou moc.

Vzdorovitě pohlédl na hrůzu budící postavu a zvolal:

„Mě nezastrašíš! Ne, když jsem tak blízko u cíle!“

A vzápětí beze všech okolků prošel svým nepřitelem jako sloupem kouře a vstoupil mezi chladné stěny domu. Radost mu pulsovala celým tělem. Byl tak blízko úspěchu, tak blízko vysněnému cíli. Přesto však věděl, že jeho největší strach teprve přijde, aby se mu v okamžiku, kdy už bude mít triumf na dosah, chladně a pohrdavě vysmál.

Mistr i Zikmund ustali ve hře, jakmile mladík vstoupil do domu. Partie byla stále ještě nerozhodně. Uběhlo pár minut a Tibor zazvonil u dveří. Mistr jen mávl rukou a jeho učedník měl volnou cestu, aby mohl vstoupit do bytu a zamířit do pracovny. Těžký vzduch, přítmí a kostra v koženém křesle Tiborovi na okamžik pozastavily srdeční činnost. Ihned se ale vzpamatoval. Mistr se na něj usmál a pokynul, aby šel blíž.

„Bud' vítán, chlapče, kéž bych ti již mohl gratulovat,“ zahlaholil stařec vesele, „avšak obávám se, že tvůj největší nepřítel tě ještě čeká. Opatruj sebe i torques!“

Tibor se mimoděk dotkl nákrčníku a vtom jako by se místnost zatočila několikrát dokola. Mistr i Zikmund zmizeli a v krbu se začal opět pozvolna vzmáhat skomírající oheň. Nejprve vyšlehlo pár zbloudilých plamínků, ale pak se náhle celý krb naplnil záplavou dlouhých ohnivých jazyků, které se hladově sápaly do komína, ale i ven – na dlaždice před krbem a stěny kolem. Mladého učedníka, ještě před chvilkou tak plného optimismu, polil ledový pot a veškeré odhodlání bylo to tam. Nenáviděl oheň. Musel pryč z místnosti. Vyrazil ke dveřím a jen čekal, kdy ho nějaký jazyk chytí za kotník. Živel rostl, rozpínal se po stěnách a po stropě jako plíseň. Tibor doběhl k východu a vzal za kliku. Nic se nestalo. Zalomcoval dveřmi, ale nikam to nevedlo. Byly zamčené. Znovu se do nich opřel větší silou a pak ještě několikrát, než definitivně pochopil, že je v pasti. Rozeběhl se k oknu, aby strhl závěsy a utloukl nepřítele těžkou látkou. Když se však ozval zvuk praskajících kroužků a celý závěs se mu v oblacích

prachu zřítíl do náruče, proběhla místností vzduchová vlna a oheň přeskočil dlaždice. Přistál na koberci a už se rychle hrnul k Tiborovi. Učedník uchopil závěs a začal živel zoufale tlouct. Místo aby umdléval, zdál se ale oheň každým úderem jen přiživen. Ještě pár vteřin dlouhých jako věčnost mladík zápasil, ale nakonec se vzdal, upustil závěs, zacouval ke stěně. Opřel se o ni zády, svezl se na zem... a čekal.

Představoval si, že tu na něj vybafne ohořelé tělo. Odporné a děsivé. Nikdy by neřekl, že zde uhoří sám. Nemohl uvěřit, že má skutečně zemřít zde – zde, v pracovně svého mistra, a přesto opuštěnější než kdesi v krajině druhého světa. Zavřel pevně oči a přikryl si uši dlaněmi, aby neslyšel praskání plamenů. Kouř necítil, nebylo mu dopřáno udusit se.

Mistr se Zikmundem Tiborův boj mlčky pozorovali. Neviděli plameny, stejně jako Tibor neviděl je. Domyšleli si však celý scénář velmi přesně. Ve chvíli, kdy oheň Tibora dostihne, budou svědky samovznícení a poslední učedník se stane věčnou součástí zásvětí. Mistr vše sledoval s lítostivým, ale jinak v zásadě nezúčastněným výrazem, a Zikmund – Zikmund, který sám kdysi položil život při plnění podobného úkolu, Zikmund, kterému bylo již velmi dlouho téměř všechno úplně jedno, Zikmund, který byl v Tiborových očích jen dalším symbolem smrti – v sobě pocítil lítost a touhu pomoci člověku plnému života. Mistrova lhostejnost ho téměř rozhněvala. Proč starý muž nesebere zbytky svého lidství a nezachrání učedníka

před nejděsivější smrtí, která pro Tibora existovala? Proč jen bezcitně přihlíží? A potom pochopil.

Do ticha srdceryvné scény zaznělo slabé žblunknutí a sotva slyšitelný kovový náraz. Mistr nespouštěl oči z Tibora. Jaké zklamání...

„Vae misero!“ zašeptal. Běda ubohému. Pak vzal do ruky pohár, aby dopil zbytek vína.

Tibor už viděl oheň i se zavřenýma očima. Začal si přát, aby byl již mrtvý. Aby mu smrt přišla na pomoc a vysvobodila ho – aby mu dovolila přeskočit jisté nepříjemné projevy, které fyzicky předcházejí stavu mrtvosti. Ale současně s tím, jak se smrt z děsivé pronásledovatelky měnila v záchránkyni, palčivá touha po žití se rozlila jeho tělem jako poslední protest proti zdánlivě nevyhnutelnému.

Mistr vyprázdnil pohár, ale spolu s vínem vniklo mezi jeho rty ještě cosi. Zamračil se, spolkl víno a na dlaň vyplivl zlatý prsten s tyrkysovým kamenem, který mu Zikmund před pár okamžiky nespátrěn vhodil do vína. Mistr rychle pochopil, co to znamená. Pohlédl na kostlivce chladně a pohrdavě, jak se již na zrádce hledí.

„Marně mě činiš vlastníkem artefaktu ze zásvětí, já jsem již všechny své strachy překonal.“

Jenže v tom se mýlil.

Tibor otevřel oči a pomalu vstal. S klidnou tváří, odhodlán vyjít smrti vstříc, se vztyčil mezi plameny. A ať už tak činil z hlouposti, či odvahy, nebo spíše rezignace, živilu jako by to vyrazilo dech. V okamžiku zeslábl a pak zmizel docela.

Mladík se nevěřicně rozhlédl a pocit úlevy se v jeho těle pozvolna rozproudil jako příjemné teplo po loku svařeného vína. Místnost byla jako dřív. Mistr i jeho protihráč seděli právě tam, co předtím, a hleděli na něj. Starcova tvář však neměla radostný výraz, jak by se dalo očekávat. Byla bledá, rty stažené a oči chladné. Tibor došel až k němu a pohlédl na šachovnici.

„Střelec na g7,“ řekl bez dlouhého rozmýšlení. Zikmund se na něj mlčky zadíval a následoval jeho pokynů.

„Není třeba pokračovat,“ pronesl mistr a hlas se mu přes všechnu snahu zachvěl. Položil černého krále ledabyle na šachovnici. Figurka se skutálela na stůl. Vedle ní mistr hodil Zikmundův prsten. Tibor pokýval hlavou, když mu vše zapadlo do sebe.

„Snad každý velikán se děsí, že jednou přijde někdo větší, mistře,“ prohlásil klidně. „Jsi poražen, protože tys mi byl od počátku větším nepřítelem než celé zászvětí. Oni jen plnili svou povinnost. Tys tajně doufal, že zemřu a nebudu tě moci nahradit.“

Zklamaně si povzdychl.

„Nebudu tě pronásledovat, ale ode dneška tu nejsi vítaný.“

„Feci, quod potui, faciant meliora potentes,“ odpověděl starý muž nepřátelsky. Udělal jsem, co jsem mohl, ať učiní lépe, kdo může. Tiborův smířlivý tón poraženého ponížoval.

„Ano, udělal jsi, co jsi mohl,“ přisvědčil Tibor, „kéž budu já jednou činit lépe.“

Nato stařec vstal, bez dalšího slova se otočil a odešel neznámo kam. Tibor, který počínaje dnem svého triumfu zaujal jeho místo, po něm nikdy nepátral. Bezcitnost starého učitele, jenž by ho byl nechal bez výčitek zemřít v plamenech, jen aby se zbavil konkurence, ho hluboce zasáhla. Slíbil si, že pokud jeho uředník někdy padne při plnění nějakého úkolu, bude pro něj alespoň truchlit.

Jedna věc mu ale navždy vrtala hlavou. Nikdy se nedozvěděl, jestli zvítězil proto, že byl tak silný a postavil se svému strachu, nebo proto, že Zikmund obrátil hněv mocností zászvěti proti mistrovi a ty si pak vyvolily jeho za ztělesnění mistrova největšího strachu. Těmito myšlenkami si ale lámal hlavu, jen když zrovna neměl nic lepšího na práci, což se stávalo velmi zřídka. Obvykle měl značně napilno. První měsíc po převzetí úřadu nedělal nic jiného, než že probíral hromady korespondence od zemědělců, jež jeho předchůdce ze zásady důsledně ignoroval.

Čtenář by měl rovněž vědět, že Tibor coby nástupce nejmocnějšího mága své doby zdědil také významné postavení ve společenství a zasadil se o několik podstatných změn, mezi něž patří například zrušení zákazu používání elektrických vařičů k přípravě lektvarů. Zvláště mladší generace toto velmi uvítala, protože leckdy narážela na potíže při pokusech zavést v kuchyni vybavené moderními elektrospotřebiči ohniště.

Ano, Tiborův čas byl drahý. Když si však nový mistr ve svém přeplněném programu přece jen našel okénko, oddával se šachovým partiím s živými i neživými a prozkoumávání své pověstné spižírny.

Tehdy v Barceloně

Nikde nekončí, ani nezačíná. Plyne v kruhu, a přesto se neopakuje. Ne spirála, kruh. Největší paradox všehomíru...

Zahradní čtvrť si svůj ranní shon odbyla před více než dvěma hodinami a nyní se líně vyhřívala v dopoledním slunci. Posekané trávničky, úhledné předzahrádky, čisté chodníky a záclonky v oknech dostatečně vyjadřovaly sociologický profil zdejších obyvatel. Zazobaní, spořádaní, nudní. Právě proto by nikdo nečekal, co se v čísle popisném osmnáct mělo úderem desáté hodiny, tedy za osmnáct minut a čtyřicet dva vteřin, odehrát.

Na roh ulice dorazil černý Ford, zastavil a vypnul motor. Filip, na první pohled mladý, ambiciózní manažer, ve skutečnosti však ode všeho trochu a dohromady nic moc, původně ovšem časový inženýr, si vyhrnul rukáv od saka a zkontroloval hodinky. Čas bral – nejspíš z profesní deformace – velmi vážně a nesmírně si potrpěl na přesnost. Zbývalo mu devět minut a jedenáct vteřin.

Otevřel okénko a se zavřenýma očima vychutnával vlahý vánek.

Neustále se valí vpřed. Nezadržitelně, bezohledně, nedbaje jiných zákonů než svých vlastních.

Necítil se dobře. Bylo mu horko, i když běžela klimatizace, a poslední noci špatně spal. Byl podrážděný a nesoustředěný. Snažil se s tím něco udělat, a začal proto pracovat se sebekritickým

předpokladem, že je poslední dobou poněkud nervózní. Pak slevil na hodně nervózní a nakonec dospěl k nezvratnému faktu, že má nervy v kýblu. Báł se, opravdu se báł. Elizabeth o tom neměla tušení, nebo se tak alespoň tvářila, a on věděl, že to byl jen jeho problém. S něčím tak irelevantním, jako byl jeho psychický stav, jí nehodlal dělat starosti.

Kontinuum...

Občas pomýšlel na to, jak by mu teď bylo, kdyby v Barceloně přistoupila na jeho návrh. Návrh? Spíš prosbu. Barcelona! Jak báječně se tam měli! Každý večer sedávali na hotelové terase a sledovali rudnoucí nebe nad mořem, dokud úplně nezčernalo a personál nerozsvítil všechny svíčky a lampy. Poslouchali ty vášnivé melodie, pozorovali lidi při tanci, který Filipovi připadal jako zvláštní, umělecká forma sexu na veřejnosti, a byli šťastní. Aspoň on byl. Ale když pak jednou řekl: „El, necháme toho, než se něco zvrtné. Užili jsme si dost, zůstaňme tady,“ zavrtěla se smíchem hlavou, odpověděla: „Kdepak, miláčku, štěstí přeje odvážným. A copak si nás umíš představit jako usedlé, spokojeně stárnoucí a dobrých mravů dbalé občany?“ a objednala si další koktejl s kokosem.

Uměl si je představit jako spokojeně stárnoucí. Navíc byl inženýr, a tak věděl se statistickou jistotou, že když neskončí, přijde okamžik, kdy to poprvé nevyjde. A možná současně i naposled.

Ten nekončící proud nás nakonec pohlítí...

Velká ručička hodinek se právě posunula z padesát sedmičky na padesát osmičku. Filip otevřel oči a jen pro kontrolu hodil rychlý pohled na ciferník. Měl rád analogové hodiny. Byly o tolik

elegantnější než digitální. Vystoupil z auta, zavřel dveře a zamířil k domu s číslem osmnáct. Vůz nechal odemčený, okénko stažené. Tady se nekradlo. Kolem žilo příliš mnoho žen v domácnosti s nosy otláčenými od okenních tabulek. Jejich přítomnost chránila majetek místních lépe než cedulka s obrázkem pitbula na brance. Se stejnou spolehlivostí se staraly o roznášení drbů z osobního života sousedů. A brzy budou mít na talíři šťavnatou jednohubku, kterou budou přežvýkávat ještě několik příštích let.

Na druhou stranu, i kdyby sem nějaká zbloudilá duše se zálskem na nové auto zavítala a nějakým zázrakem se vyhnula zvědavým pohledům, bylo by to fuk. Filip se naučil mít k majetku za poslední roky poměrně laxní vztah.

Minul první dva domy a letným pohybem za chůze zkontroloval pouzdro ve svém saku. Dnes měl totéž kdejaký pitomec. Tyto skladné, lehké a tiché pistole se staly pomalu módním doplňkem. Jenže on, na rozdíl od většiny ostatních, nenosil zbraň jenom pro okrasu, a aby si honil ego, ale rovněž za účelem příležitostného použití.

Prošel dokořán otevřenou brankou; pan doktor byl zřejmě příliš na úrovni na to, aby se obtěžoval zavřít, vyběhl po schůdcích lemovaných keramickými květináči s levandulí, tiše zasunul klíč do zámku a přesně úderem desáté hodiny vstoupil do svého domu. Z obývacího pokoje, jemuž Elizabeth ráda říkala salón, se ozýval mužský smích. Filip tiše, ale svižně prošel předsíní a naráz otevřel obě křídla prosklených dveří, za nimiž do té doby nebylo vidět víc než obrysy dvou postav. Smích ve vteřině ustal, Elizabeth vykřikla a

hleděla na svého manžela s velmi zjevnou hrůzou. Seděla v křesle, zatímco doktor klečel před ní na koberci a v ruku třímал kazetu potaženou černým sametem, která měla obsahovat diamantový náhrdelník. Na druhém křesle bylo s povýšenou ledabylostí pohozeno světle šedé sako.

Muž při pohledu na Filipa ztuhl. Na šedesátníka vypadal velmi zachovale, ale v tu chvíli se zdálo, že se o něj pokouší srdeční záchvat.

„Bastarde!“ procedil Filip mezi zuby a odhodil stranou židli, co mu stála v cestě. Už to gesto použil párkrát v minulosti – dodávalo to celé scéně působivě dramatický efekt. A smysl pro drama on rozhodně měl.

A Elizabeth zrovna tak. Vyskočila a sepnula ruce.

„Filipe, prosím tě, ne!“ zvolala zoufale.

Doktor se stále nehýbal, jen spodní ret se mu nepatrně chvěl. Filip doufal, že alespoň vstane, ale k tomu již zjevně nemělo dojít. Někteří lidé zkrátka nemají ten správný smysl pro dynamické závěry. Vytáhl z pouzdra v saku malou zdobenou pistoli, a bez jakéhokoliv zaváhání několikrát doktora střelil. Vždy obdivoval tichost své zbraně – jako když kapka deště dopadne na okenní parapet. Muž se svalil na zem, v očích stále tentýž – napůl vyděšený, napůl nechápající – výraz. Podle Filipova skromného, nicméně znaleckého odhadu mu zbývalo asi deset minut života. Dost času na to, aby litoval svých hříchů.

Sebral doktorovo sako ze svého křesla a hodil je na budoucí mrtvolu.

„Sbal se a vypadni,“ řekl se sarkasticky zkroucenými koutky.

Elizabeth se rozesmála lehkovážným, zvonivým smíchem. Kaštanově hnědé vlasy jí přepadly přes ramena, jak se sehnula pro kazetu, aby ji vytrhla z křečovitě ruky. Doktorovy sledující oči ji nijak nevyváděly z míry, ani tiché chroptění, které její nápadník teď vydával. Pohodila hlavou, aby dostala vlasy z tváře a narovнала se. V bledě modrých šatech a s rudě namalovanými rty byla velmi krásná – až příliš pro takové slabochy jako nebožtík doktor. Překročila ležícího, opatrně si při tom nadzvedla šaty, aby neumazala lem od krve, udělala dva spěšné kroky a s vášnivou nedočkavostí se přitiskla k Filipovi, aby ho políbila. Vzal jí z dlaně kazetu a s rukou kolem jejích ramen ji vedl ke stolu pod oknem. Posadili se. Elizabeth přeskočila očima na doktora, z něhož unikaly karmínové zbytky života na jejich smetanový koberec.

„Nebyl moc odvážný, co říkáš?“ podotkla znuděně. Pohled na umírajícího jako by na ni vůbec nepůsobil. Byla koneckonců zvyklá, že jí muži leží u nohou, pomyslel si Filip a vzápětí si povzdychl. Zdálo se, že cynismus byl nevyhnutelný vedlejší efekt života, jaký vedli.

„Chvíli jsem se bál, že si nadělá do kalhot,“ podotkl nahlas, aby nekazil atmosféru. Pobaveně se ušklíbla.

Otočil kazetu zámkem k sobě a opatrně ji otevřel. Uvnitř, rovněž na černém sametu, ležel náhrdelník z bílého zlata bohatě zdobený diamanty. Obratně šperk vyjmul. Elizabeth se k němu otočil zády a nastavila mu šíji. Odhrnul jí vlasy a jemně je uhladil po straně jejího krku. Miloval její vlasy. Rád se na ně díval a rád se jich dotýkal. Pomalu jí připnul náhrdelník. Přejela po něm konečky prstů a s rozzářenými očima se znovu otočila k Filipovi čelem.

„Úžasné!“ usmál se a lehce se dotkl její hořící tváře.

„Já si umím vybrat milence,“ opáčila Elizabeth provokativně.

„Toho si cením,“ přikývl Filip a na okamžik se zadíval na zářící šperk. Vzal ji za ruku...

„El, tahle akce-“

„Kdepak,“ přerušila ho se smíchem. „Ještě ne. Ale víš co? Mohli bychom vzít tohohle chlápka ještě jednou. Chtěla bych se podívat na ten secesní prsten, víš?“

„El...“

Rozesmála se. Filipa její lehkovážnost trápila. Nechtěné alternativy pro ni neexistovaly, ale on je cítil kroužit kolem jako supy nad mršinou.

„Dobře, dobře,“ uklidňovala ho, „to byl jen žert, miláčku, netvař se tak. Ale to bychom snad konečně mohli do Japonska, ne? Evropa už-“

Ozvalo se tiché cvaknutí. Elizabeth sebou podivně trhla a zmlkla. Její plné, rudé rty zůstaly pootevřené a v očích se jí rozhostil ten známý výraz, jaký Filip naposledy viděl před deseti minutami. Čas jako by se na okamžik zastavil. Pak Elizabeth přepadla dopředu, Filip ji jako ve snu zachytil a oba se svezli na zem.

Otočil se na doktora, který byl stále ještě až příliš živý. V ruce nejistě svíral malou pistoli, již zjevně krátce předtím vylovil ze svého saka. Saka, jež na něj Filip sám neprozřetelně hodil v tom rádoby vtipném gestu. Teď už mu tak humorné nepřipadalo. Téměř bezmyšlenkovitě sáhl podruhé pro svou vlastní zbraň. Doktor zatím omdlel a Filip udělal to, čeho se jinak velmi štítil. Střelil ho do čela.

Vždycky mu bylo milejší střílet do těla. Prostřelit hlavu bylo tak vulgární.

Vrátil zbraň do pouzdra a znovu se začal věnovat Elizabeth. Třásla se a modraly jí rty. Výstřel ji zasáhl do oblasti srdce.

„Pozor, ať mi nezamažeš šaty,“ zašeptala s křečovitým úsměvem; z očí jí tekly slzy. Filip se ocitl naprosto mimo scénář. Jen krůček a překročil by hranici mezi panikařením a dezercí z posledních zbytků zdravého rozumu.

„Jen klid,“ prohlásil jakýsi hlas, který ovšem kupodivu vycházel z jeho vlastních úst, „všechno bude v pořádku.“

„Ty vtipálku!“

Zalkla se a z koutků jí vytekly pramínky krve. Rázem byly její rty červenější než kdy jindy a dýchala, jako by se její plíce scvrkly na velikost tenisového míčku. Filip chtěl vstát. Tikot jeho profesí trénovaných hodin byl téměř objektivně slyšitelný. Kontinuum se valilo svým korytem s nezvratným vědomím vlastní nezadržitelnosti – kupředu do nicoty – a on stále nehybně setrval na místě a sledoval, jak Elizabeth umírá, neschopen se od ní odtrhnout.

„Takovej jsem já,“ pokračoval ten divný, neznámý hlas, „vždyť mě znáš.“

Roztřeseně jí odhrnul pramínky vlasů ze zpoceného čela.

„Dej mi hodinku, víc nebudu potřebovat,“ dodal chraplavě.

Elizabeth se ještě jednou pokusila usmát.

„Uvidíme se v Barceloně,“ zašeptala.

Filip logicky věděl, že by měl cítit úlevu, ale necítil. Přikývl, jemně položil svou ženu na zem, a aniž věnoval další pohled chladnociému doktorovi, vyrazil.

Říkali jim, že čas je jako řeka – nekonečné kontinuum. Přítomnost, minulost i budoucnost se neustále prolínají v jakémkoliv okamžiku na jakémkoliv místě. Nesmírné množství individuálních linií odvíjejících se bok po boku ze zapomnění po věčnost, myriády alternativ sepnutých charakteristickými událostmi do svazečků reality, pohyb v neměnnosti a neměnnost v pohybu. Nelze s ním bojovat a zvítězit. Stojí nad vším včetně abstraktních krajností, jakými jsou dobro a zlo. Je dokonale pružný – stálý, a přitom proměnlivý. Nelze jej ovládnout, ale pro ty, kdo pochopí jeho pravidla a naučí se jich využívat, skýtá prostor pro naplnění více než jednoho lidského života. Když sjednotíte sebe sama se zákony kontinua, všechny hranice padnou. Naprostá svoboda, nesmrtelnost...

Cesta k autu byla delší než předtím. Zcela jistě mu zabrala o pár sekund více, přestože šel rychleji. Něco jako by hnalo celý prostor proti němu. Prodíral se jím, probíjával se kupředu džunglí neviditelné hmoty.

„Zatraceně,“ vydechl, když za sebou zabouchl dvířka. Cítil, jak mu vše prokluzuje mezi prsty. Realita protékala kolem a nešlo ji pozdržet, zpozdit, zarazit.

Ztratit kontrolu nad sebou znamená ztratit se v proudu. Není důvod k hysterii, bude to jen další zaslepená linie.

Uvědomoval si kontinuum citelněji než většina jeho kolegů. Byl časem posedlý. Od chvíle, co se poprvé se studii o kontinuu setkal,

ho ovládla vášeň, jež naprosto změnila jeho život. Rozuměl času, což byla vlastnost i u časových inženýrů tak ojedinělá, že v něm mnozí viděli génia. Jeho talent byl nesporný, ovšem v životě byly chvíle, kdy ani velký potenciál nedokázal člověka ochránit od následků jeho vlastního jednání. Filip tehdy jednal podle svého nejlepšího přesvědčení, ale arogance a žárlivost lidí, a zvláště pak nadřízených, neznala mezí. Za svůj čin byl nucen nést odpovědnost se vším, co z toho plynulo. To bylo ovšem naposledy. Potom se s časem spiknul proti celému světu, vzal s sebou Elizabeth a je-li možné o někom říci, že se zabydlel v kontinuu, pak o nich.

Ale teď čas najednou obrátil a Filip v jediném momentu ztratil mocného spojence a získal nezdolného nepřítele.

Město ubíhalo kolem jeho auta a vše se zdálo jako z němého filmu. Filip nespouštěl oči ze silnice, neviděl však nic než Elizabeth – nepřítomný pohled v jejích očích, pramínky jejích vlasů spleené potem, krev na jejích šatech... Neustále posouval ruce po kluzkém volantu. Uvnitř vlastního těla cítil podivně cizí vakuum a volant se potil a potil panickým strachem.

Byl teď proti světu sám a čert aby to vzal, všechno se mu stavělo do cesty! Byl by se v tu chvíli upsal krví komukoliv, jen kdyby mohl třičtvrtěhodinovou cestu absolvovat za minutu.

Auto před ním zastavilo, aby pustilo skupinu, co se za poslední dvě minuty nashromáždila na chodníku. Filip reflexivně dupl na brzdu, ale vzápětí přehodnotil situaci, posunul chodidlo na plyn, strhl volant a vjel do protisměru mezi chodce na přechodu. Všichni uskočili včas

z cesty a každý za ním křičel a ukazoval výmluvná gesta. Jejich zlost se odrazila ve zpětném zrcátku a bez povšimnutí zmizela v zatáčce.

Neobracej se proti mně! Nikdy v nikom nenajdeš vášnivějšího milovníka. Odehnali mě od tebe a já si našel cestu zpět. Všechny mé sny leží v tvých vodách. Nenech mě, abych ji ztratil. Neobracej se proti mně...

Mohl zabít a nestát se vrahem, krást a nebýt zlodějem. Zločin neexistoval. Jediným zločinem by byla Elizabetina smrt – v jakémkoliv čase, jakékoliv realitě. Neměla umírat, to on. Na El vždycky bylo, aby se co nejrychleji vrátila do Centra a změnila minulost, když se něco zvrtilo. Párkrát mu vyprávěla, jak k jeho smrti došlo. Sám si pochopitelně nemohl pamatovat něco, co nikdy nezažil. Smál se tomu. Bavilo ho učit se z chyb, kterých se nedopustil. A když šlo všechno podle plánu, vraceli se zpět společně. A s sebou si nesli vždycky nějakou tu další cetku, která se Elizabeth zalíbila, nebo alespoň tučný příspěvek k jejich už tak tučné finanční rezervě. Rezervě na klidné stáří, jak jí říkali. Brali si všechno, co se jim zalíbilo, a s čím mohli cestovat časem. Byly kočovníky v kontinuu, nikdy se nezdrželi víc než pár měsíců. Vytvářeli zaslepené alternativy – události, k nimž nikdy nedošlo, a přece se staly. Bylo mu jedno, kolikrát vlastně už on sám ležel v jejich dočasném bytě či domě a slyšel zubatou klepat kosou na dveře. Nesnesl však pomyslení, že totéž teď prožívala Elizabeth. Každá vteřina, kterou ji nechával trpět, znamenala jeho selhání.

Všechno, všechno je špatně! Neobracej se proti mně!

Jednou to muselo přijít. Zkrátka to tak fungovalo. Život byl zatraceně nepragmatický. Nesázel na jistotu, měl rád změnu. Zákon

přírody říkal, že kdo se nepřizpůsobí, zemře. A oni už pracovali podle téhož scénáře příliš dlouho.

„Mysli pozitivně, ty kreténe,“ zamumlal nahlas. Nikdo na jeho sebekritiku nezareagoval. Filip nedokázal to ticho nést.

„To není trest nebo tak něco,“ ušklíbl se, „nejme žádný zločinci. Přijdeme, užijeme si a zase odejdeme. Žádný stopy. Bez mrtvoly není vražda, ne? Pokud nic nechybí, tak jakápak krádež? Nikdy k ničemu z toho nedošlo. Jsou to slepý linie, sakra!“

Každý člověk se zdravým rozumem musel tohle uznat. Na druhou stranu Filip sám nebyl jen člověk se zdravým rozumem. Byl časový inženýr a práce s časem vyžadovala i trochu filosofie. A tahle jeho filosoficky myslící součást musela uznat, že jejich zločiny z hlediska kontinua stále existovaly. Byly tam zapsány – někde v tom nekonečném proudu. Jako by to nebyl jen on a Elizabeth, kdo věděl, co za uplynulé roky podnikali. Jako by se nějaké obrovské vědomí rozhodlo pomstít všechno to bezpráví, kterého se dopustili...

„Idiote! Paranoidní idiote!“ procedila mezi zuby vztekle jeho racionální většina a několikrát udeřila jeho dlaněmi do volantu. *Kontinuum nemá vědomí, nemůže trestat.* Tyhle blbé nápady byly jen důsledkem jeho panické reakce na stresovou situaci.

Za všechno mohli ty parchanti z Centra časových služeb. Nebýt jejich arogance, nikdy by se do toho nepustil!

Když tehdy začínal v Centru pracovat, dalo se cestovat pouze do předminulosti – tedy do časů, kdy cestovatel ještě nebyl na světě. Mohl se tak volně pohybovat po určeném místě v určený čas a pozorovat nezúčastněně dění. Jeho tělo bylo na paralelní, nicméně

nižší úrovni zhmotnění, což znemožňovalo působení na běh událostí a případnou změnu toho, co se již z hlediska lidské objektivity stalo. Pro pozdější návrat bylo nutné cestovatele v kontinuu zaměřit, což zajišťoval náramek s časovým kódem.

Návrat do vlastní minulosti byl později podmíněn důsledným školením cestovatelů, kde jim byly vylíčeny nejbarvitější katastrofické vize o tom, co vše by se mohlo stát, kdyby kladli odpor kontinuu a snažili se měnit minulost. Pro kontrolu disciplinovanosti cestovatelů pak Filipův tým vypracoval monitorující mechanismy, jež hlídaly napětí kontinua, které je změnám přirozeně nepřátelské a klade jim značný odpor. Proto jediné, co stačilo, aby nedošlo ke změně minulosti, bylo nevyvíjet v tomto směru žádné úsilí – stačilo se jen nechat unášet. Případné snahy o změnu bylo možno díky odporu časového toku zachytit zlomek vteřiny před realizací, cestovatel byl okamžitě navrácen a vysoce pokutován.

Lidé ovšem předpisy téměř bez výjimek dodržovali s úzkostlivou přesností někoho, kdo nemá ani tušení, jak celé to složité zařízení funguje, a nechce riskovat, že by se něco porouchalo a on dorazil zpět v nepřilíš sourodém složení nebo vůbec ne. Jediní, kteří věděli, jak zařízení bezpečně ošálit, byli časoví inženýři. A jen jeden z nich měl dost odvahy, nebo spíš zlosti, aby tuto znalost využil.

Filip toužil zkoumat možnosti cestování do budoucnosti, ale to bylo v oboru velké černé tabu. Potíž spočívala v mnohaliniové povaze kontinua. Směrem zpět byly jasně vymezené individuální linie, po nichž šel přenos hladce a jistě jako po kolejničkách. Ale v budoucnosti neexistovala žádná sledovatelná cesta. Bylo to nekonečné množství

alternativ a Filip si byl téměř jistý, že některé z nich ani nemusely navazovat na minulost, v níž byl přenos uskutečněn. Navazovaly na jiné minulosti – neznámé varianty reality, odlišné od té, kterou znali. Těmto budoucnostem říkal vybočující alternativy. Napsal nepříliš obsáhlou a ryze teoretickou práci na toto téma a věřil, že mu nadřizení umožní vést oficiální výzkum. Neumožnili. Někteří s jeho teoriemi nesouhlasili. Jiní trvali na tom, že výzkum je příliš nebezpečný. Nikdy nepochopil, proč měl vůbec přenosový aktivátor možnost posouvat se oběma směry, když byly přesuny do budoucnosti zakázány. Byl to výsměch komukoliv, kdo se výzkumu času chtěl opravu věnovat! Filip tehdy zcela ztratil úctu k autoritám ověřeným cenami za časové studie. Pokusil se vést výzkum sám na vlastní pěst a oni vyhodili jeho i praktikanta, co mu tenkrát asistoval, ještě dřív, než stačili provést jediný pokus.

Tom byl stejně pitomec, houby chápal a cpal se do výzkumáku. Hlavně, že pak mohl machrovat před ženskéjma. Jeho škoda nebyla...

Při té vzpomínce poněkud prudčeji dupl na plyn a odbočil z hlavní. Za rozlehlým parkovištěm se pnula k nebi budova, která působila jako reklama na sklářské závody. Budova, do níž měl kdysi na osmnáct měsíců zákaz vstupu. Zaparkoval na jediném volném místě – určeném pro invalidy – a rozběhl se ke vchodu.

V jednom z pěti přenosových sálů kdesi v nižších patrech budovy zatím mladý operátor dopil hrnek kávy, přetočil listy žaluzií, aby ztlumil ostré polední světlo, a začal chystat přenosové zařízení. V přípravě čekali tři zákazníci na svou časovou premiéru. Záleželo

mu na tom, aby na ně udělal dobrý dojem. Jeho nadřazení kladli dle jeho názoru někdy až zbytečně velký důraz na styk s veřejností a péči o klienty.

Zkontroloval žádost o přenos a bez valného osobního zápalu začal zadávat parametry, když do dveří vrazil muž, jemuž vděčil za zničení své kariéry a ke kterému choval nejhorší city, jakých je jen člověk k jinému člověku schopen.

Filip prošel vstupní halou sebevědomým krokem někoho, kdo ví přesně, kam má namířeno, čímž docílil naprostého nezájmu recepční i ochranky. Jeho vědomí času se začínalo rozostřovat. Už dlouho se nepodíval na hodinky. Nechtěl vědět, jak dlouho už Elizabeth ležela v kaluži své krve s tím prokletým náhrdelníkem kolem krku. Cítil se podivně mimo sebe. Jeho nervy povolovaly...

Přivolal výtah.

Ano, věděl, jak ošálit programy, které sám pomáhal vytvořit. Jejich jedinou slabostí byl ten zatracený náramek s kódem. Bez něj nebylo možné v kontinuu nikoho zaměřit. Stačilo ho sundat ihned po přenosu, než se kontinuum opět ustálilo a umožnilo kontrolu napětí. To bylo vše. Jak se spojení jednou přerušilo, byli s Elizabeth volní.

Strávili roky romantickými plavbami ve vlnách kontinua. Proč, to věděl snad jen Filip, pokud si to někdy vůbec přiznal. Ano, byla v tom samozřejmě pomsta nespravedlivému systému. Jakmile byl jednou Filip v nemilosti, snadno se stal revolucionářem. Ale pravdou rovněž je, že ve chvíli, kdy ho z Centra vyhodili, chodil s Elizabeth teprve krátce. Od první chvíle se na ni díval jako na svatý obrázek. Udělal by

pro ni všechno. Zbožňoval ji, a když se ocitl bez práce, měl náhle dojem, že už jí nemá co nabídnout. A právě v té chvíli si uvědomil, že jí může nabídnout úplně všechno. Byl schopen jí položit k nohám celý svět. Jakmile vypršel jeho zákaz vstupu, vrátil se do Centra jako obyčejný zákazník a zahájil sérii výletů, o nichž si jiní mohli jen nechat zdát. Budoucnost sice už nikdy nenavštívil, ale užil si báječné roky naprosté svobody.

Přece to nemohlo takhle skončit!

Vyjel výtahem do čtvrtého patra a zamířil do komory, kde sám léta pracoval. Provlékl se mezi několika lidmi, kteří na chodbě čekali ve stoje, protože na ně nezbyla křesla, a bez váhání vstoupil lítačkami do přípravný. Tři zákazníci, zjevně zelenáči, se na něj udiveně otočili. Ignoroval je.

Když po pár dalších krocích stanul v časové komoře a jeho oči padly na zařízení, znovu si uvědomil, jak velice mu ta práce chybí. Možná by stálo za to si po Barceloně udělat ještě jeden ilegální výlet a změnit jisté snahy, kvůli nimž vlastně tohle všechno začalo. Pak se s El vezmou a budou žít spořádaně až do smrti. Ta představa mu vyloudila na tváři nesmělý úsměv.

Potom si všiml mladého muže v bledě modré uniformě s firemním logem na náprsní kapse a ta mikroskopická jiskřička optimismu okamžitě zhasla. Mladík na něj zaraženě zíral a Filip mu stejným způsobem oplácel, než ze sebe vyrazil:

„Co tu děláš?“

Uvědomoval si, že nezvolil nejvhodnější tón, ale Tomova přítomnost ho opravdu zaskočila. Svědčila o dvou věcech. Za prvé –

plán pokračoval opravdu čím dál hůř. Za druhé – jeho bývalého asistenta vzali zpět a jeho ne.

„Pracuju,“ odpověděl Tom a jeho pohled byl právě na pomezí čirého nepřátelství a nadřazené přezíravosti. „Mám záznam, takže závratná kariéra už mě nečeká, ale aspoň jsem se mohl vrátit k fochu.“

„Takže tě vzali zpátky,“ pokýval Filip hlavou a začal jisté skupiny mimických svalů ve snaze o úsměv. Příliš přesvědčivého výsledku ale nedosáhl. „To je fajn.“

„Jo. Řekl jsem jim, že to byl tvůj nápad,“ přikývl Tom. „Byl jsi můj nadřízený a já byl jen na praxi. Po půl roce mě vzali zpátky. Ale do výzkumného týmu už nemám šanci se dostat. Trochu jsi mi změnil budoucnost,“ dodal jízlivě s patřičným důrazem na slovo změnil.

„No jo,“ zamumlal Filip, který si právě naplno uvědomil problém, jenž před ním stál – v modré uniformě jako tehdy, když se viděli naposledy. „Víš, jak to tenkrát bylo...“

„Jo, živě si to pamatuju,“ usklíbl se Tom. „Ale řekl bych, že tu vlastně nemáš co dělat. Nechápu, že tě sem ochranka pustila, máš přece ještě pár měsíců zákaz.“

Filip strnul a jeho oči automaticky přeskočily k velkému časoměřiči na stěně. Tom měl pravdu, zákaz začal podle data na měřiči před rokem. Filipova paměť se s časem této alternativy mýjela o pět let. Všechny ty návraty... Byl na minutu přesný, ale odvykl si sledovat roky.

Všiml si, že Tom bere do ruky vysílačku. Bez váhání vytrhl z pouzdra pistoli a zamířil ji na něj.

„Polož to,“ řekl pomalu a důrazně.

„Neblbni,“ opáčil Tom, ale zněl značně nervózně a vysílačku ihned odložil na nejbližší pult. „Hele, mám v přípravce lidi a celý Centrum se hemží ochrankou.“

„Bez starosti,“ zamumlal Filip, udělal dva kroky zpět a po paměti stiskl tlačítko blokování dveří. Ozvalo se cvaknutí. „Dlouho se nezdržím.“

Rychle se podíval na časoměřič. V Barceloně byli podle jeho linie před dvěma měsíci – těsně po posledním přenosu.

„K panelu,“ kývl na Toma.

„Poslouchej, zase mě dostaneš do průšvihů–“

„Řekneš, že jsem tě ohrožoval zbraní. Nebudeš lhát a každej to pochopí, když si uvědomí, že jsem to byl já – ten magor, co chtěl zkoumat budoucnost. Hni se k tomu panelu a žádný kec, už začínám bejt unavenej.“

„Nenechám se zase do něčeho zatáhnout, jasný?“ vyštěkl Tom a Filip se neubráníl otázce, jak se někdo tak tupý mohl dostat na tak zodpovědné místo. Přiblížil se k mladíkovi s pistolí namířenou do výše jeho srdce. Tom nejistě o krok ustoupil.

„Dobře poslouchej. V tomhle zásobníku chybí asi pět nebo šest nábojů. Nejsem si jistej. A víš, kde teď jsou? V jednom doktorovi, co je studenej jak řízek dole v kantýně. Tak pohni zadkem nebo ti ukážu, jak špatnej jsem střelec. Nerad vidím lidi trpět, ale nikdy se nestrefím na to správný místo. Hni se!“

Hlas mu přeskočil, když zařval poslední větu. Tom byl úplně rudý v obličejí a ruce se mu trásly.

„Ty seš úplnej cvok,“ vydechl.

„Dělej,“ zašeptal Filip. Zbytky jeho trpělivosti visely na vlásku.

Tom se posunul k ovládacímu panelu, dávaje výrazně najevo neochotu. Filip se postavil do zaměřovacího pole.

„Přesuň mě zpět o šedesát osm dní a sedmnáct hodin.“

Jeho bývalý asistent zadal svůj přístupový kód a aktivoval druhý časoměřič. Čísla z něj se objevila na stěně vedle aktuálních údajů – 00:48:17.

„Ty jsi fakt mimo,“ zavrčel a hodil Filipovi časový náramek. Ačkoliv možná nepatřil k nejchytřejším, udělal si dost dobrou představu o tom, co jeho bývalého nadřízeného tíží. „Stejně ti to nepomůže. I když se ztratíš v kontinuu, nakonec tě to nažene do stejné situace.“

„Drž hubu a posuň ten aktivátor,“ odsekl Filip.

Tom mu věnoval ještě jeden pohled – jemu a pistoli, která zůstávala v pohotovosti. Pak položil prsty na aktivátor. Oproti časové ose, jak jsou ji lidé zvyklí používat, fungoval zrcadlově. Tom zaváhal. Nikdy nepředpokládal, že se s mužem, který ho tehdy zatáhl do tak fatálního průšvihů, ještě setká. Kdyby to byl věděl dopředu, jistě by si připravil hodně dlouhý a útočný monolog o tom, jak Filipova arogance, ignorování zásad a přesvědčení, že ho ostatní nedoceňují, zničily život mladému, ambicióznímu praktikantovi, který v něm viděl génia a bez otázek ho následoval na neprobádané území. Dnes to považoval za omyl století. Ale Filip se objevil bez varování a teď stál před ním, mířil na něj pistolí a on ze sebe nedokázal vypravit nic, čím by ulevil své zlosti a pocitu křivdy.

Ale možná na tom nezáleželo.

Posunul jezdce aktivátoru doleva...

Filip držel oči pevně zavřené, dokud si nezačal být opět vědom země pod nohama a pistole v pravé ruce. V dobách, kdy ještě oči nezavíral, míval po přenosu pár dní migrénu. Okamžitě si strhl náramek a jeho spojení se zařízením se ztratilo v proudu kontinua. Otevřel oči.

Nebyl v Barceloně. Zmateně se rozhlédl. Čísla na měřiči souhlasila. Pozvolna si začínal uvědomovat, co se stalo. Ve skutečnosti vlastně nemohl s jistotou říci, že nebyl v Barceloně. Kolem něj se široko daleko táhla pustina posetá skalami a prachem. Nikde nic nenaznačovalo přítomnost čehokoliv živého.

Jeho otřesený mozek se náhle vzpamatoval a všechno mu došlo. Musel se začít smát – křečovitě a hystericky, ale v podstatě od srdce. Pochopil, že dostal možnost ověřit si teorii vybočujících alternativ. Měl tedy pravdu! Ve své teorii o možnostech cestování do budoucnosti a o všech případných komplikacích s ním souvisejících, v té studii, kterou mu tenkrát hodili na hlavu jako nějakému bláznovi – měl pravdu.

Věděl jsem to! Věděl jsem, že vybočující alternativy existují! Měl jsem pravdu, vy pitomci!

Chvilí jen tak nehybně stál. Co právě zjistil, v něm vyvolalo euforickou radost. Ale ta rychle vyšuměla a nahradila ji panická hrůza. Věděl, co to znamenalo. Nemohl se vrátit. Jeho náramek ležel na zemi, neaktivní. Byl vydán napospas této realitě a neměl, jak z ní uniknout.

Kontinuum se konečně definitivně obrátilo proti němu.
A pak si vzpomněl, co stále ještě svíral v pravé ruce...

Andělská křídla

Krásný podzimní den byl vším, co si Ismaniel mohl přát pro zahájení kariéry, na kterou tak dlouho čekal. Ničím nezastřené slunce hrálo a park, v němž seděl na opuštěné lavičce, zpíval žlutou a okrovou a všemi barvami mezi tím o vznešenosti Stvořitele. Jeho srdce bylo plné radosti, lásky a naivního entusiasmu, se kterým se často čerství nováčci po hlavě vrhají do nových úkolů, aby byli záhy proplesknuti realitou, která jim bez skrupulí ukazuje, jak se věci skutečně mají. Než se tak ale stane, nemůže jejich nadšení zkazit nic – ani varování starších a zkušenějších, ani neúspěchy jejich předchůdců. A snad je to i dobře. Nakonec, kolik z nich by se do toho vůbec pustilo, kdyby od začátku věděli, do čeho jdou?

Ismanielovo nadšení bylo v tu chvíli skutečně ryzí a nezachvělo se, dokonce ani, když se objevil Anariel. Ismaniel si sice všiml, že druhý anděl vypadá poněkud unaveně – jeho křídla nezářila tak jako obvykle, peří z nich viselo mdle, jako by i ona podléhala podzimnímu nedostatku světla pro fotosyntézu, a Anarielova tvář měla skleslý výraz, i přes úsměv, který ji alespoň částečně projasňoval.

„Bud' pozdraven, bratře,“ zazářil Ismaniel, vstal z lavičky a pevně druhého anděla objal. Anariel jeho obětí opětoval.

„I ty, můj milý Ismanieli,“ odpověděl. „Projdeme se? Je krásný den.“

Oba andělé se vydali pomalým krokem do srdce parku.

„Jak se daří tvému bratru Zirielovi?“ zahájil Anariel zodpovědně small talk, ačkoliv už by nejraději otevřel to, proč se zde vlastně sešli. Měl obavy, že až předá Ismanielovi všechny potřebné informace, mladý anděl ještě změní názor. Přál si to mít rychle za sebou, aby případné zklamání zbytečně neoddaloval. Přesto však nechtěl působit necitlivě, proto se rozhodl ještě vyčkat.

„Dobře a často na tebe vzpomíná,“ odpověděl Ismaniel. „Jeho člověk teď hodně pije, protože prochází náročným obdobím osobní transformace. Z toho je Ziriel pochopitelně smutný. Ale díky tomu, že je jeho člověk často opilý, si s ním také často povídá, což je zase zdrojem radosti. Ziriel říká, že není krásnější pocit, než když člověk na svého anděla mluví,“ dodal zasněně.

„Pravda, je to vzácný dar, mít takové spojení se svým člověkem,“ pokýval Anariel hlavou a plamínek jeho naděje zase o trochu pohasl. Rozhodl se, že je možná potřeba půdu trochu připravit, než na ni hodí semeno s vírou, že se uchytí. Proto dodal: „Ve skutečnosti to v dnešní době není moc obvyklé. Lidé si nás nejsou tolik vědomi a zřídka kdy na nás mluví přímo. Na druhou stranu ale nesmíme zapomínat, že ti, kteří si naši přítomnost a naši péči neuvědomují, nás potřebují zrovna tak jako ti, kteří jsou s námi v úzkém kontaktu. Možná i víc.“

Vzápětí následoval jeden z dotazů, kterých se Anariel obával nejvíce.

„A co tvůj člověk? Mluví s tebou někdy?“

Anariel se krátce zamyslel, jaká slova zvolit, aby vystihl celou realitu obklopující osobnost jeho svěřence co nejpravdivěji a současně nejpozitivněji.

„Můj člověk, František, je velmi specifická a citlivá duše, která potřebuje zvláštní péči. V mnoha směrech je izolovaný od okolního světa a od svých blízkých, včetně své ženy a dětí. Bylo by ode mne povýšené domnívat se, že když je pro něj těžká komunikace s jeho vlastní rodinou, kterou má často fyzicky před sebou, že bude snadno komunikovat se mnou, kterého ani nevidí.“

„Ale někdy na tebe alespoň mimoděk pomyslí nebo o něco požádá?“ zeptal se Ismaniel nadějně. „Učili nás, že i když člověk v nás anděly nevěří, často žádá o naši pomoc, jen jinými formami. Je na nás, abychom se naučili lidem lépe naslouchat a porozumět jejich přáním.“

Anariel sklesle pokýval hlavou.

„Abych ti řekl pravdu, bratře, v tomto směru jsem zřejmě selhal. Dělal jsem, co jsem mohl, abych svému člověku porozuměl. Ale až jsem se snažil sebevíc, nepřišel jsem na to, jak ho udělat šťastným. I když jsem pomohl jeho přáním, aby se stala realitou, nikdy se mi nepodařilo dosáhnout jeho spokojenosti. Doufám a věřím, že ty v tomto směru budeš mít více štěstí než já.“

„Lidé jsou úžasné bytosti a také komplikované,“ pokýval empaticky hlavou Ismaniel.

„A někteří více než jiní,“ odušil Anariel.

Zrovna se ocitli ve středu parku. Kolem jezera po jejich pravé straně se procházeli lidé – sami či v páru, někteří s dětmi nebo s pejsky. Oba andělé se zastavili při pohledu na jezero lemované

barevnými stromy, aby několik vteřin tiše obdivovali malebný zázrak podzimní přírody.

„Nikdy jsem si nepřál nic jiného, než pečovat o své lidi a pomáhat jim, aby byli šťastní,“ pokračoval po chvíli zamyšleně Anariel. „Nikdy jsem jim nevyčítal, že mě nevidí, nevnímají moji přítomnost, má vnuknutí považují za své dobré nápady a nikdy nepoděkují. Ani na zlomek vteřiny jsem se necítil nedocenený nebo nechtěný, protože vím, že taková je jejich realita a oni to nedělají se zlým úmyslem. A nakonec my o ně přece nepečujeme, abychom získali pochvalu, uznání nebo vděčnost. Pečujeme o ně, protože je milujeme. A milujeme je takové, jací jsou.“

Ismaniel s úsměvem přisvědčil a automaticky požehnal mladíkovi, který kolem něj zrovna prošel s veškerou pozorností obrácenou k displayi svého mobilního telefonu.

„Ale pravda je, bratře, že mi chybí ten kontakt, o němž jsi mluvil. Chybí mi ten pocit spojení, kdy s tebou člověk sám vědomě sdílí své obavy a žádá tě o pomoc či ochranu. A poděkování od tvého člověka – to je jedna z největších radostí, které může anděl zažít. U dospělých lidí je to ale velká vzácnost. Naopak u dětí, tam se s tím stále ještě setkáváme poměrně hodně. Často nás vidí a neostýchají se s námi mluvit. Mají upřímnou radost z každé maličkosti, které společně dosáhneme, a neženou se hned dál. Jejich cíle jsou jednoduché a přímé, nemají konfliktní přání postavená na tom, co si myslí, že by měli chtít, místo na tom, co skutečně chtějí. Děti jsou zkrátka lidé ve své nejčistší podobě – nespoutáni společností, která by z nich dělala

něco jiného, než čím ve své podstatě jsou. Snad s nimi budu mít i více úspěchů.“

Ismaniel svému společníkovi pozorně naslouchal a cítil upřímný smutek nad jeho zpovědí.

„Kéž se ti s tvými novými svěřenci více daří a najdeš kontakt, po němž prahneš,“ popřál mu.

Anariel se usmál a v rukou se mu objevila velká kniha, kterou podal svému nástupci.

„Zde je zaznamenáno vše, co o Františkovi potřebuješ vědět. Jeho dětství, mládí i počátek starších let. Jeho vztahy s přáteli a rodinou i jeho myšlenky a názory. Snad se ti podaří mu porozumět a pomoci mu ke štěstí.“

Ismaniel knihu uctivě převzal a poděkoval. Nato se druhý anděl s úlevným úsměvem rozloučil a zmizel.

František Šmidák byl opravdu velmi specifická a citlivá duše. Zrovna ve chvíli, kdy se jeho andělé vystřídali v provázení jeho duše, on cestoval domů z práce každodenní dopravní špičkou.

„To je zase narvaná tramvaj. Zatraceně, člověk si ani po celým dni nesesedne. A tyhle mladý budižkničmové zase rozvalený na sedadlech pro starší. No jo, ty si myslíš, že jim patří svět.“

Měl za sebou špatný den – jako vždycky. V jedné z kanceláří budovy, kterou spravoval, se rozbily žaluzie.

„Co s tím zase ty slepice účetní dělaly?“ pomyslel si rozmrzele, když tu informaci dostal a musel se zvednout od novin plných špatných zpráv, aby situaci zkontroloval. Když zjistil, že jde o utržený provázek

na stahování žaluzií, obrátil oči v sloup a zamumlal, že objedná opravu na zítřek. „*Ženské pitomé, ani žaluzie neumějí stahovat.*“

Jako každé pondělí také obdržel stížnost na uklízečky, které údajně nedělaly svou práci pořádně.

„*No jo, kdo by taky čekal, že Ukrajinci budou pracovat pořádně,*“ okomentoval v duchu situaci František a aniž zjistil podrobnosti, šel uklízečkám vynadat a rozhodl se, že to z preventivních důvodů od toho dne bude dělat pravidelně. „*To se sem furt cpou, aby nám kradli práci, ale že by pak makali, jak se má, to ne.*“

A aby toho nebylo málo, hodinu před koncem pracovní doby, kdy už chtěl mít klid, se pohádal s dodavatelem toaletního papíru a papírových utěrek na ruce, který mu oznámil navýšení cen, jako by se nechumelilo. František ho do telefonu nazval několika různými jmény od zvířat až po mužské orgány a nakonec zlostně zavěsil poté, co musel uznat, že bohužel i po navýšení cen je jeho stávající dodavatel stále nejlevnější.

„*Vydřiduší, jenom by lidi sdírali z kůže!*“

V tomto neveselém rozpoložení Ismaniel svého nového svěřence zastihl, a to právě ve chvíli, kdy František vešel do bytu, který sdílel se svou manželkou Marií. Marie pracovala na vrátnici, a když byla doma, většinu času si četla detektivky. Františkovi to vyhovovalo – měl klid na televizi. Děti už byly dávno dospělé a moc se s nimi nevidali, proto většinou jediné rozhovory, které se vedly ve Františkově a Mariině domácnosti, pocházely od televizních postav.

František otevřel dveře do pokoje, který Marie obývala, zkontroloval, že manželka se nachází na obvyklém místě a zase mlčky

odešel do kuchyně, kde si namazal dva krajíce chleba silnou vrstvou sádla a k tomu si otevřel lahev krušovic.

Ismaniel ho pozoroval a naslouchal jeho myšlenkám, odhodlaný porozumět svému člověku co nejlépe, aby mu byl maximálně k užitku. Knihu od Anariela už znal nazpaměť a začal si do svého poznámkového bloku, který si pořídil právě kvůli novému svěřenci, dělat poznámky:

František má rád klid a je hodně citlivý na své okolí, napsal jako první poznatek. Nemá rád, když na něj někdo mluví.

„To je naprostá pravda,“ ozvalo se v tu chvíli za jeho zády. Ismaniel se otočil a stanul tváří v tvář andělovi v ženské podobě. Usmál se.

„Já jsem Ismaniel, Františkův nový anděl strážný,“ řekl přátelsky.

„Já jsem Sarael a patřím k Marii,“ odpověděla ona. „Tak to Anariel přece jen nakonec vzdal? Snažil se velmi dlouho.“

„Rozhodl se pro práci s dětmi. Ale předal mi veškeré informace, abych mohl na jeho snahu co nejlépe navázat.“

„Přeji ti hodně štěstí,“ poznamenala Sarael až trochu soucitně.

„Vím, že František je citlivá a specifická duše,“ ujistil ji Ismaniel.

„Hm, ano, dá se to tak říct,“ přikývla Sarael zamyšleně. „Pověz mi, Ismanieli, o kolik lidí už ses vlastně staral?“

„František je můj první svěřenec,“ odvětil anděl hrdě.

Nato ho Sarael objala a odešla zpět za Marií. Ismanielovi její jednání přišlo trochu zvláštní, ale nakonec jen pokrčil rameny a znovu obrátil svoji pozornost ke svému citlivému a specifickému člověku.

Stál vedle něj během televizních zpráv a poslouchal jeho rozladěné vrčení, kterým František doplňoval realitu představovanou hlasateli a

zpravodaji. I během následujících dní se pozorně seznamoval se vším, co utvářelo nepřilíš barevnou mozaiku Františkova života.

Kvůli vysokému tlaku a chronické nespavosti se František noc co noc od tří hodin v posteli už jen převaloval. O dvě hodiny později konečně vstal a v náladě žraloka na veganské stravě se šel osprchovat a oholit. Naplácal na sebe dvacet let prošlou vodu po holení a nasoukal se do sešlého obleku. Ve dveřích zavrčel *ahoj* a bez ohledu na to, jestli ho Marie slyšela, nebo ne, vyrazil do chladného rána odbýt si svůj povinný příspěvek ekonomickému růstu své vlasti.

Tento scénář se opakoval každý den se železnou pravidelností.

Další věc, kterou Ismaniel záhy zjistil, bylo, že František nemá rád psy. Obzvláště ho iritoval *ten zakrslík*, kterého jejich sousedka chodila venčit ve stejnou dobu, kdy jeho svěřenec odcházel do práce, a který na Františka z nějakého důvodu vždy nepřetržitě štěkal od chvíle, kdy ho spatřil, až do momentu, kdy mu konečně zmizel z dohledu.

Také ho rozčilovali popeláři, kteří blokovali silnice jako naschvál vždycky, když on potřeboval, aby tramvaj jela rychle. Vadili mu i lidé v *podzemce*, kteří se vždycky tlačili u držáku na noviny, aby si *ukradli* svůj výtisk Metra zdarma, a nejvíc za všeho nesnášel, když na něj jeho výtisk nezbyl. „*Lidi jsou mrchy hamižný*,” komentoval potom.

Dalším pravidelným důvodem ranního rozladění byla fronta v pekárně, kde si cestou do práce kupoval kávu a dvě koblihy. Někdy před ním stáli i tři lidé a co všechno si občas kupovali, to byla podle Františka nehoráznost.

V práci ho pak obtěžoval v zásadě kdokoliv, kdo na něj promluvil – byl nejspokojenější, když celý den nemusel vidět živou duši, telefon

ani jednou nezazvonil a nepřišel žádný e-mail označený takovým tím červeným vykřičníkem – ty ostatní František mazal bez přečtení a vždycky jen vztekle zabrblal, proč ho ti lidé otravují, když to zjevně není důležité. Navíc byl přímo pobouřený svým platem, který označoval za almužnu, kvůli níž ani nemá cenu ráno vstávat. Několikrát denně dokonce do ticha své malé kanceláře v suterénu budovy prohlašoval, že by byl nespokojenější, kdyby ho propustili – aspoň by měl pokoj.

Ismaniel nemohl než dát Anarielovi za pravdu – František byl skutečně velmi citlivá duše, která vyžadovala specifický přístup.

Po několika dnech usilovného sledování a naslouchání se anděl konečně rozhodl, že má všechny potřebné informace a je připravený se pustit do práce. Zpracoval si podrobnou SWOT analýzu a rozhodl se začít Františkovou prací, která se zdála být největším zdrojem nespokojenosti. Usoudil, že nejlepší bude vyhovět opakovanému přání svého svěřence, aby ho propustili.

Poslední den v měsíci tedy na Františka čekalo v práci překvapení – dostal výpověď. Bohužel to ale nemělo takový efekt, jaký Ismaniel očekával. František výpověď sice přijal bez komentářů, ale ty se mohutně rozproudily, jakmile dorazil domů. Vpadl do Mariina pokoje a ta jen stihla zvednout oči od knížky, když František spustil:

„Tak si představ, že mě dnes propustili. To určitě vymyslel ten pitomec Vašíčků – cucák jeden, ani třicet mu ještě není, a jak si vyskakuje. On si myslí, že když má vysokou a ještě to *em-bé-ej*, tak si před ním všichni sednou na zadek! Spratek jeden. Bych mu přál narodit se v době, kdy jsem se narodil já, to by teprve viděl, jaká mrcha

je život. Ta dnešní mladá generace si ničeho neváží – to mají pořád plnou hubu keců o tom, jak se to dělá v tý Americe, ale sami si neumí ani vyměnit zámeček u dveří...“

Takhle František pokračoval celý večer a nezapomněl se také zmínit o tom, že se teď asi půjde pást, když je úplně bez peněz – Marie mu připomněla, že dostane odstupné, ale to František přešel bez povšimnutí. Na závěr si dlouze postěžoval, že jeho nejstarší syn, který se *topí v milionech*, si na něj ani nevzpomene, natož aby svému tátovi trochu vypomohl.

Ismaniel na rozdíl od Marie pozorně vyslechl všechny stížnosti a usoudil, že bude třeba obnovit Františkův kontakt s nejstarším synem. Hned tu samou noc vnuknul tedy Jardovi Šmidákovi sen o jeho otci, aby ho řádně namotivoval. Jaroslav byl dle jeho názoru slušný a zodpovědný člověk, Jaroslavův anděl Erechiel mu to ostatně nadšeně potvrdil, a Ismaniel upřímně věřil, že svému otci dá podporu, kterou František potřebuje.

Hned na druhý den Jaroslav skutečně zavolal matce, aby se zeptal, co je nového, a když se dozvěděl, že jeho otec byl propuštěn, k Ismanielově radosti na nic nečekal, a našel vhodné místo pro otce ve své vlastní firmě. Ten samý večer vyrazil k rodičům na návštěvu, aby otci tu novinu sdělil.

„No to je dost, že si taky vzpomeneš, že máš rodiče,“ pozdravil nevrle František, sotva jeho nejstarší syn vešel do dveří.

„Jak se máš, táto?“ zeptal se Jaroslav, zatímco si sundával kabát a vešel ho na háček nad botníkem.

„Stojí to za houby, jako vždycky,“ zavrčel František.

„Poslouchej, chtěl jsem se tě na něco zeptat,“ pokračoval Jaroslav, když byli všichni tři pohodlně usazeni – tři přítomní andělé zůstali stát. „Potřebuju teď do firmy někoho, kdo by se mi postaral o správu kanceláří – víš, jako to, co děláš teď, ale zaplatit bych ti mohl víc. A taky bys měl služební auto, pro případy, že by byla potřeba něco odvézt. Je to zodpovědná práce. Potřebuju tam někoho, na koho se můžu spolehnout, proto bych byl moc rád, kdybys to vzal.“

Ismaniel se zaujetím naslouchal Jaroslavovu strategickému postupu a musel obdivovat přesvědčivost, s jakou Františkův syn mluvil. Současně se ale divil, proč Jaroslav neřekne otci narovinu, že ví o jeho propuštění a chce mu pomoci. Nebylo by to jednodušší?

K jeho překvapení a zmatku však František bez váhání odpověděl:

„Ne, Jardo, je to od tebe hezký, ale budeš si muset najít někoho jinýho. Já už jsem starý na to, abych něco změnil.“

Jaroslav učinil ještě pár odvážných pokusů otce přemluvit, ale František byl neoblomný. V závěru návštěvy pak syn s matkou na chvíli osaměli. Vyměnili si rezignované pohledy.

„Vždyť ho znáš. Ale i tak děkuju, žes to zkusil,“ řekla tiše Marie.

„Poslouchej, mámo, jestli potřebuješ, abych ti začal posílat víc peněz, tak mi řekni, dobře?“

„Řeknu, jsi hodný.“

Pár minut nato byl Jaroslav i se svým andělem pryč a František spustil:

„To mi ještě chybělo, aby mě zaměstnával můj vlastní syn. Tak špatně na tom ještě nejsem!“

Marie si místo odpovědi nasadila brýle a vzala do ruky knížku – Sarael stála za ní s rukama konejšivě položenýma na jejích ramenou.

Ismaniel tušil, kde udělal chybu a hned si do svého bloku zapsal novou poznámku:

Lidé někdy špatně přijímají pomoc od ostatních, i když je pomoc nabízena v dobré víře a oni ji potřebují.

Zřejmě tedy bylo potřeba Františkovi pomoci, aby si nové místo našel sám.

Za několik dní vyšel v Metru inzerát na provozního vedoucího jako šitý na míru Františkovi. Ismaniel posbíral všechny požadavky a stížnosti, které kdy od svého svěřence slyšel, aby měl jistotu, že pozice bude přesně odpovídat jeho přáním. František vzal ze stojanu cestou do práce poslední výtisk a celý ho přečetl včetně seznamky a reklam. Z nějakého důvodu se ale nad inzerátem jenom ušklíbl a cestou k výstupu výtisk vyhodil do koše. Ismaniel se cítil lehce zmatený.

Přestože Františkovi pár hezkých pracovních nabídek během následujících týdnů přímo skočilo do cesty, on se ani nad jednou nepozastavil. Nanejvýš je v duchu okomentoval stylem: „*Tam by určitě dědka jako já přijali!*“ Nebo: „*Jako bych měl zapotřebí, aby mě v mém věku ještě někdo buzeroval.*“

Týdny utekly a přišel konec výpovědní doby. František si sbalil svůj hrníček, pytlík s mletou kávou, sušené mléko a bačkory a vyrazil domů. Tam jako obvykle zkontroloval, že Marie sedí ve svém pokoji a čte si, namazal si rohlík s paštikou, otevřel si pivo a zapnul televizi.

Ismaniel musel uznat, že zřejmě Františkovi dříve neporozuměl a chybně předpokládal, že chce jinou práci, zatímco František chtěl jen mít klid a být doma.

Následující dny však atmosféra ve Františkově domácnosti houstla. Marie pracovala na částečný úvazek, takže najednou trávili oba doma mnohem více času, než byli zvyklí. František se navíc začal brzy nudit, což se projevovalo dvěma způsoby. Jednak teď chodil Marii kontrolovat několikrát za odpoledne, a také se rozhodl zjistit, co všechno je u nich doma *na odpis*. K Mariině zoufalství pravidelně zdůrazňoval, že nemají peníze, a současně ji informoval o tom, co vše je třeba koupit, protože mají zastaralý nebo ošoupaný, i když ještě stále funkční, model. Sarael dělala, co mohla, aby pomohla Marii zachovat klid a soustředěnost na čtení.

Ismaniel zatím zvažoval, kudy dál. Věděl už, že nová práce cesta, ale současně bylo evidentní, že František potřebuje nějaký program. Anděl však netušil, co by to mohlo být.

Než na něco přišel, vzala Marie věci do vlastních rukou.

Ve snaze manžela zabavit, přivedla jednoho dne domů staršího jezevčíka, kterého objevila v nedalekém útulku. Jezevčík byl tichý, klidný, velmi přátelský a lehce obtloustlý, což v ní vzbuzovalo naději, že nebude vyžadovat mnoho pohybu. Sotva se ocitl ve svém novém domově, lehl si skromně za vchodové dveře a zůstal tam. A tam ho také poprvé uviděl František.

„Co to je?“ obořil se na Marii, když se setkal s psím pohledem říkajícím: „*Já tu vlastně ani nejsem, mě si nevšímejte.*“

„To je Max,“ odpověděla klidně Marie, která byla na počáteční odpor připravena.

„A co tady dělá?“

„Vzala jsem si ho z útulku. Umřel mu páníček a zůstal sám, chudák.“

František zavrčel cosi nesrozumitelného a vrhaje na jezevčika nenávistný a současně varovný pohled, si přitáhl blíže tácek s chlebem obloženým šunkou a zamířil do obýváku. Marie si tiše oddychla a sáhla po knížce. Strážní andělé si vyměnili výmluvné pohledy.

Ismaniel se s psíkem záhy spřátelil. Jednak proto, že psík jeho přítomnost vnímal, což bylo příjemné a osvěžující, ale také zjistil, že mají mnoho společného. Max totiž i přes to, že ho jeho nový pán zarytě ignoroval, Františka z nějakého důvodu zbožňoval. Anděl pochopil, že Maxovi jeho svěřenec připomíná bývalého pána. A tak přesto, že se František snažil ze všech sil předstírat, že ten vetřelec je jenom nějaká izolační předložka před vchodovými dveřmi, jezevčík nadějně zvedl hlavu a vrtěl ocáskem, kdykoliv jeho nový idol podnikl jednu ze svých pravidelných túr po bytě.

Lze říct, že František se vlastně stal obětí spiknutí. Během dne ho nenápadně pozorovaly čtyři páry očí, které stále přemýšlely, co ještě udělat pro to, aby o něco míň brblal, a v případě Marie a Sarael především výrazně míň šmejdil po bytě a kontroloval zastaralost vybavení. Ani Marie se Saraelinou podporou, ani Max ale neměli ve své snaze o nic víc štěstí než Ismaniel.

Jednoho večera anděl otevřel svůj poznámkový blok a rezignovaně zapsal myšlenku, která se mu v posledních týdnech honila hlavou, ale kterou si nechtěl připustit:

Někteří lidé jsou nejspokojenější, když mohou být nespokojeni.

Jemu osobně to sice nedávalo smysl, měl za to, že všechny živé bytosti chtějí být šťastné, ale František mu dal mnoho cenných lekcí, které ho ve škole neučili.

Dva týdny po Maxově invazi do Františkova domova se však přihodila další věc, kterou anděl nečekal, a nevěděl, zda ji považovat za další promyšlený tah, či pouhou shodu okolností. Marie onemocněla chřipkou. Musela zůstat v posteli, z čehož k Františkově hrůze mimo jiné vyplývalo, že se musí postarat o Maxe.

„Tebe mi byl čert dlužen,“ stěžoval si pro sebe, když připínal euforickému jezevčíkovi vodítko. *„Bába si přivede čokla a já abych se o něj staral.“*

Před domem se František potkal se sousedkou, která zrovna venčila svého krysaříka – Františkova odvěkého nepřítele. František jí popřál dobré ráno s výrazem vraha těsně před činem a přidal do kroku, aby hysterického ratlíka minul co nejdříve. Vtom si všimnul, že jeho averze vůči *zakrslíkovi* nezůstala bez podpory. Jakmile totiž začal krysařík na Františka štěkat, naježil se Max do výšky i do šířky a začal výhrůžně vrčet.

„Správně, vrč, Maxi, trhej, sežer ho, zakrslíka jednoho,“ mumlal si pro sebe spokojeně František. A Max jako by pánovi rozuměl, najednou působil přinejmenším jako rozzuřený pitbul – alespoň do

chvíle, než krysařík zmizel z dohledu a obtloustlý Max se unaveně zastavil, aby se vydýchal.

Jestliže si Ismaniel myslel, že tento okamžik bude znamenat převratný zlom ve Františkově vztahu k jezevčíkovi, mýlil se. František přivedl Maxe zpátky domů, dal mu čerstvou vodu do misky a opět ho začal demonstrativně ignorovat. Ismaniel si ale všiml, že to dělá zejména ve chvíli, kdy je doma Marie. Jakmile se totiž uzdravila a opět chodila na dopoledne do práce, začal František tajně vyrážet s Maxem na delší procházky. A přestože si pravidelně manželce stěžoval, kolik toho Max sežere a jak je to psí žrádlo drahé, anděl ho několikrát v noci přistihl, jak krmí Maxe v kuchyni výběrovou šunkou.

Nejdříve se divil, jak je možné, že si Marie nevšimá, že šunka mizí výrazně rychleji než dříve, potom ale pochopil – Marie dobře věděla, co František dělá, ale předstírala, že o tom nemá tušení, aby její manžel natruc znovu neobrátil. Na základě toho si Ismaniel zapsal další poznámku:

Lidé občas předstírají, že jsou nespokojení, aby nemuseli uznat, že měl někdo jiný pravdu a oni se mýlili.

Jeho pohled na lidské bytosti se díky Františkovi vůbec hodně změnil. Jeho svěřenec pořád brblal a stěžoval si na všechno, na co mohl. Pořád měl vysoký tlak a potíže se spánkem, pořád trávil víc času s televizí než se skutečnými lidmi a pořád mu vadilo, když na něj někdo mluvil. Anděl se však konečně rozhodl, že bude Františkovo rozhodnutí zůstat nespokojený, respektovat. Věděl, že se svým svěřencem nebude mít onen blízký vztah, kdy člověk na svého anděla

mluví, a to ani v opilosti, protože tolik František nikdy nepil. I přesto ho stále viděl jako dokonalou a citlivou bytost, která potřebuje speciální péči. Neztrácel naději, že s postupem let bude svému člověku rozumět líp a líp.

Aby toho docílil, rozhodl se učit od Maxe, s nímž teď jeho svěřenec mluvil víc než se svou ženou. Ne že by to Marii nějak mrzelo – jezevčík měl s Františkovými neustálými stížnostmi rozhodně více trpělivosti než ona, pravděpodobně proto, že jim nerozuměl. Dokázal u něj sedět celé hodiny a nikdy neobrátil oči v sloup, ani si nepřál, aby už šel ten dědek spát. Dokonce se ani neurazil, když mu jeho pán několikrát za den nadával a vyčítavě se ho ptal, proč ho má vlastně živit. Max měl zkrátka s Františkem více štěstí než oba jeho strážní andělé dohromady.

Díky tomu také vznikla jedna z Ismanielových nejzvláštnějších poznámek:

Ne všichni andělé mají křídla.

A z pragmatických důvodů si ještě pro pozdější použití zapsal:

Pokud se nesnese s lidmi, poříd' mu psa.

O autorce

Lucie Ortega se narodila v Praze roku 1985. Vystudovala ekonomii, aby zjistila, čím se žít nechce, a raději se začala věnovat rozvoji a vzdělávání dospělých – především formou koučinku a zážitkové pedagogiky. Pod pseudonymem Lorena kreslí fotorealistické portréty tužkou. Ráda cvičí jógu a zajímá ji psychologie, mytologie a pár dalších věcí končících na -ie.

Psaní se jí drží už dlouho. Většina jejích děl se nese ve stylu magického realismu nebo fantasy. Je autorkou několika povídek a psychologického fantasy románu Strážci Pečeti a navazujících dílů. Když zrovna nepíše, ani nekreslí, tráví čas s rodinou v přírodě nebo na cestách.

Web: www.lucie-ortega.cz

Facebook: <https://www.facebook.com/lucieortegapsani/>

Copyright

© Lucie Ortega
Od všeho trochu

Autorka: Lucie Ortega
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2. el. vydání
Česky
Praha, 2019

ISBN:

978-80-7644-206-1 (ePub)
978-80-7644-207-8 (mobipocket)
978-80-7644-208-5 (pdf)